

HONÉD ALTISZTI

F O L Y Ó I R A T

hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján
Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján Altisztek hangján

TARTALOM

Altiszti hitvallás	2
Libanonból jelentkezem	3
Az évszázad leghangosabb pisztolydurranása	4
Stresszhelyzetben is a legjobb, szakmailag is megfelelő döntést kell hozni	6
Vezénylőzászlósi programajánló	8
Vezető és szakember egy személyben	10
A siker kulcsa a csapatmunka	11
Poszter	12
Táborfalva katonai helyőrség története (2.)	14
A Katona család	16
Katonaművészek a helikopterbázison	18
Gondolatok a Katolikus Tábori Püspökség néhány kiemelt programjáról	22
Humor	23

ALTISZTI HITVALLÁS

Honvéd Altiszt vagyok, Hazám védelmezője!

Erős hittel,

erős akarral szolgálom Nemzetem, mert az „erős akarat minden akadályt legyőz, erős akarat, csak erős hitből fakad!”

Tudatában

vagyok, hogy a Hazám iránti elkötelezett szolgálat céljai nagyobbak egyetlen személy érdekeinél. Ha a szolgálat megköveteli, életem áldozom Hazámért.

Altisztként

Magyarország és a magyar nemzet, a Honvédség és alárendeltjeim érdekeit a sajátom elé helyezem. Úgy teljesítem a kötelességem, hogy nem gondolok elismerésre és haszon-szerzésre.

Bátran

szembenézek a szolgálatomból adódó kihívásokkal, veszélyekkel és viszontagságokkal, legyenek azok fizikai, lelki vagy erkölcsi természetűek. Tudatában vagyok, hogy a bátorság adja azt az erőt, amelytől a harci szellem függ.

Személyes

bátorságom úgy építem, hogy nap mint nap kiállok azokért az értékekért, melyekről tudom, hogy tiszteletreméltóak, és azok szerint cselekszem. Mindig és minden körülmények között lojális vagyok társaimhoz, parancsnokaimhoz és szolgálatom céljaihoz.

Tudatában

vagyok, hogy a Nemzet és a Magyar Honvédség számít elkötelezett szolgálatomra. Küzdök minden olyan esemény, eszme és irányvonal ellen, ami kompromittálja Hazám, a Magyar Honvédséget, bajtársaimat, parancsnokaimat. Szolgálatomat minden időben pártpolitikától függetlenül, a Nemzet egészségének javára végzem.

Altisztként

hivatásom mestere vagyok. Személyes ambícióimat, tudásomat és időmet arra használom, hogy szakterületemen minél képzetesebb és hatékonyabb legyek. Töreksem a folyamatos fejlődésre, az új eljárások elsajátítására. Az előírásokat, szabályzatokat következetesen betartom és betartatom.

Elfogadom

és tisztetem a magyar és az egyetemes kultúra örökségét, a történelmi múltat, a katonahagyományokat és az ezeket megjelenítő jelképeket.

Soha nem feledem, hogy Hazám védelmezője vagyok, Honvéd Altiszt!

Rózsashegyi zászlós a Libanonban eltöltött egy év alatt rengeteg tapasztalatot szerzett

Rózsashegyi Miklós zászlós vagyok, az MH Geoinformációs Szolgálatnál, a Térképészeti Támogató Osztályon teljesítek szolgálatot térképészként. A térképészszakmába Kecskeméten, az MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis felderítőfőnökségén kóstoltam bele. Nagyon megtetszett; rengeteg gyakorlaton vettem részt, melyeknek fontos része volt a térképészeti biztosítás. Közben kiképzést kaptam az MH egyetlen térképészszakanyag-ellátó konténerére, amivel C+D kiállításokon, a Brevetési Irány gyakorlaton és repülőnapokon tartottam bemutatókat.

A következő nagy váltás akkor következett be az életemben, ami-

LIBANONBÓL JELENTKEZEM

kor felkértek, legyek térképész az MH Geoinformációs Szolgálatnál Budapesten. A szolgálatnál az utalt alakulatok ellátása, a csapatoknál rendszeresített térinformatikai munkaállomások karbantartása és nemzetközi jelentések, bedolgozások elkészítése volt a feladatom. Beosztásom eredményes ellátása is szerepet játszhatott abban, hogy lehetőséget kaptam az ENSZ UNIFIL-missziójában való részvételre.

2012. február 20-án érkeztem meg a libanoni misszió főparancsnokságára, a Bejrúttól 110 km-re lévő Naqoura táborba. Az út igen izgalmas volt számomra, mivel egyedül utaztam állomáshelyemre. A kint szolgáló geoinformációs csoport (Geographical Information Systems – GIS), 4 fő magyar térképész és 8 ENSZ-alkalmazott – magas szintű szakmai munkával – a mintegy 12 ezer fős kontingens térképészeti ellátását, kiszolgálását végzi. Ezenfelül a feladatai közé tartozik az izraeli-libanoni határ „Blue-line” pontjainak a kitűzése, robbanóeszközök lokalizálása, az aknamentesítési munkálatok során jelentkező szakfeladatok végrehajtása, valamint a térinformatikai rendszerek és szolgáltatások fenntartásához szükséges szakmai tevékenység végzése is. Mindemelllett a *műszaki kivizsgáló részleg* (Technical Investigation Cell – TIC) tagjaként, heti váltásokban különböző kivizsgálásokban vesz részt Libanonban és ha kell, Izraelben is, rakétatámadások, emberrablások, határsértések kivizsgálása során biztosítja a geoinformációs adatokat, majd térképen ábrázolja és csatolja a készülő jelentéshez. Az UNIFIL-misszió alatt jómagam a GIS *térképész- és elemzőrészlegének* (Mapping and Analysis Cell) tagja voltam; több mint kétszáz térképet készítettem, melyek hozzájárultak a misszió sikeréhez.

Feladataim közé tartozott a különböző vezetési szintek és szakfeladatokat végző csoportok térképészeti szakanyagokkal történő ellátása, a közel félezer, különféle hadműveleti, topográfiai, temati-

kus és egyéb termékből álló térkép-állomány karbantartása, szükség szerinti felújítása, korrekciója, vagy a rendkívüli térképígyények kielégítése, különleges térképtermékek előállítására, és speciális szakfeladatok végrehajtására. Az UNIFIL által biztosított feltételek nagyban segítettek a kiváló, szakmailag magas szintű munkavégzésben. A hazai szakfelkészítést az MH GEOSZ Katonaföldrajzi és Szakkiképzési Osztálya és az NKE HHK Katonai Vezetőképző Intézete Műveleti Támogató Tanszékének katonaföldrajzi és terptan szakcsoportja végezte, mely tökéletesen fel tudta készíteni a kimenő állományt a rá váró szakfeladatok magas szintű elvégzésére. Így utólag is köszönöm a munkájukat. A Libanonban eltöltött egy év alatt rengeteg tapasztalatot szereztem, amit a napi munkám során folyamatosan hasznosítani tudok. A misszió nehéz kihívások elé állítja a kint lévő állományt, de ne feledkezzünk meg az itthon maradt aggódó családtagokról sem. A feleségem és a gyermekeim támogatása hozzájárult távoli missziós munkám sikeres végzéséhez. A visszailléskedés problémamentesen megtörtént, amiben a Térképész Támogató Osztály munkatársai sokat segítettek, ezúton is köszönöm nekik. Mind a mai napig új kihívások várnak a napi munkavégzésem során, melyeknek örömmel nézek elébe. Az UNIFIL-misszió beosztásaiban nemcsak az MH Geoinformációs Szolgálat altiszti állománya vehet részt, hanem a csapatoknál szolgáló szakirányú végzettségű, illetve térképészetben jártas katonák is jelentkezhetnek; a missziós szolgálat nagymértékben fogja segíteni a szakmai fejlődésüket.

Sok sikert, erőt, egészséget kívánok a kimenő altisztokollégának!

Rózsashegyi Miklós
zászlós

KIHÍVÁS

A MAGYAR HONVÉDSÉG

54. VESZPRÉM RADAREZRED

2014-BEN ISMÉT MEGRENDEZI

KATONAI TÁJÉKOZÓDÁSI TÚLÉLO PRÓBÁT

2014. JÚLIUS 23-24.

SOK SIKERT KÍVÁN:

A RENDEZŐSÉG

(Cikkemhez felhasználtam dr. Kállai Attila mérnök alezredes Félidőn túl című írását; <http://www.honvedelem.hu/cikk/33165>)

AZ ÉVSZÁZAD LEGHANGOSABB PISZTOLYDURRANÁSA

Szarajevó, 1914. június 28.

Nagy készülődés övezi az első világháború kitörésének 100. évfordulóját. Országok és nemzetközi szervezetek fordítanak kiemelt figyelmet a Nagy Háborúra, és kísérik figyelemmel az első világégés történelmi jelentőségű mozzanatait. Az akkori eseményekben közvetlenül érintett országok élenjárnak a száz évvel ezelőtti hadi események felelevenítésében. Ennek kapcsán Bosznia-Hercegovinában szerzett személyes tapasztalataimat felhasználva idézem fel a háború kirobbanásának előzményeit.

Az Osztrák–Magyar Monarchia erejének szemléltetése érdekében hadgyakorlatot készítettek elő a Bosznia-Hercegovinával határos Montenegró és Szerbia térségében. A gyakorlat alkalmát felhasználva betervezték a trónörökös pár szarajevói látogatását is, aminek nem titkolt célja az volt, hogy demonstrálja a bizalmat a tartomány horvát és bosnyák lakossága felé. A protokolleseménynek több, aggodalomra okot adó közvetlen, illetve közvetett előzménye volt. Nem szabad elfelejteni például, hogy Ferenc Ferdinánd, az e térségben népszerűtlen külpolitikája miatt, már többször is célszemély volt. A trónörökös ellen a korábbi látogatásai során, 1902-ben, 1906-ban és 1910-ben már merényletet terveztek, illetve kíséreltek meg. A mostani vizitálás sem látszott veszélytelenebbnek a korábbiaknál. Ahhoz, hogy összefüggéseiben lássuk a kialakult helyzetet, érdemes néhány évtizedre visszatekinteni.

Az 1878-as berlini döntést követően az Osztrák–Magyar Monarchia hadserege a Nyugat-Balkán térségben jelentős létszámban volt jelen. Az ország északkeleti sarkában levő Zvorniktól kezdve a délkeleti csücsökben fekvő Visegrádon át a Montenegróval közös határ mentén található Avtovac helyőrségen és Bilecán túl egészen le az Adriai-tenger szomszédságában levő Trebinjéig szolgáltak k. u. k.-bakák. Az országot 1878-ban heves

ellenállás után elfoglaló katonák az azt követő évtizedek során jelentős katonai feladatokat teljesítettek. A biztonságérzet erősödését mutatta, hogy az ország rohamos fejlődésnek indult (beruházások, építkezések), és katona elődeink 1914-ig valójában az Oszmán Birodalom ellenpólusaként látták el szolgálatukat. A XV. és a XVI. hadtestek, több mint 200 000 fővel területgyarapításra, egy feltételezhető háborúra készülődvén, közös hadgyakorlat keretén belül a hegyvidéki harceljárásokat, manővereket és hadviselést gyakorolták.

Vészjelzéseként lehetett volna figyelembe venni azt is, hogy Ferenc Ferdinánd útja a Balkán puszkaporos hordójának nevezett Szarajevóba nehézségekkel indult. A trónörökös szalonkocsiját technikai meghibásodás miatt le kellett kapcsolni a vonatról, így az akkor rendelkezésre álló első osztályú vonatok közül jelöltek ki egy kupét a trónörökös párnak. A pár Bécsből más-más úton jutott le Szarajevóba. Ferenc Ferdinánd Trieszt felé vette az irányt; az utazás során azonban ismételen rákényszerült egy rögtönzött kijelölt, elektromos világítás nélküli kupé igénybevételére. Triesztből hajón folytatta az utazását, majd egy mostari villám-látogatást követően érkezett meg a célállomásra. A hercegnő útja egyszerűbb volt, kíséretével együtt Budapesten keresztül érkezett meg vonaton a Szarajevó melletti Ilidžába.

Gaćinović szobra Bilećában (a szerző felvétele)

A főhercegi párra protokollfogadások sora várt. A merénylet előtti két nap a csapatok szemléjével telt el. A trónörökös igen elégedett volt a Tarčin térségében látottakkal, és ezt táviratban tudatta Ferenc Józseffel. A 27-ei pompás vacsora tovább fokozta az amúgy is jó hangulatot, és az elégedettség szinte maximális volt. Látszólag minden rendben volt. A főhercegi párt uralkodónak járó tisztelet övezte, a csapatok tevékenysége minden elismerést megérdemelt.

A háttérben valahol, valakik azonban nagy jelentőségű terveket forraltak... A helyi és belgrádi fiatalság a gondosan megtervezett politikai irányítás hatására nem maradt tétlen. A XX. század elején megalakult Mlada Bosna (Ifjú Bosznia) szervezet tagjai Szarajevó utcáin jártak-keltek, és közben az utolsó simításokat végezték a kie-

Csapat szemle (archív)

A szarajevói városháza napjainkban
(a szerző felvétele)

szelt terven. A felkészített fiatalok a messzi Belgrádból kalandos úton érkeztek meg a felbujtók által megadott helyszínre. Az Ifjú Bosznia politikai, forradalmi és nemzeti szerveződés volt, amely a Fekete Kéz (Crna Ruka) nevű szerbiai titkos társaság segítségével szervezte meg a trónörökös Ferenc Ferdinánd elleni merényletet. Az Ifjú Bosznia ismertebb tagja volt Gavrilo Princip, Nedjeljko Čabrinović, Vaso Čubrilović, Trifko Grabež, Danilo Ilić, Muhamed Mehmedbašić, Cvjetko Popović, Borivoje Jevtić, Jezdimir Dangić, Veljko Čubrilović, Ivo Kranjčević és a Nobel-díjas Ivo Andrić. Bogdan Žerajić nevét szintén az alapítók között említhetjük, aki egy korábbi merényletkísérlet után öngyilkos lett: 1910 nyarán a Varesin kormányzó ellen végrehajtott sikertelen merényletet követően végzett saját magával. A célt tévesztett öt lövés leadása után a hatodik golyót már magába eresztette. Holttestét a Sarajevo Kosevo városrészében levő, öngyilkosoknak fenntartott parcellában helyezték nyugalomra. A merénylet előtti napon Gavrilo Princip és társai ennél a sírnál erősítették meg elkötelezettségüket az ügyük iránt, merítették erőt tettük elkövetéséhez. Ma már tizenegyen, a példakép és a június 28-i merénylet miatt elítéltek együtt nyugszanak Kosevo ortodox Vidnapi hősök kápolnájának közös sírjában. A szervezet ideológusa Vladimir Gaćinović volt, akinek mellszobra jelenleg Bilećaban, a helyi polgármesteri hivatal előtt van felállítva. Az épületegyüttes a k. u. k. megszállást követő időszakban

épült, és napjainkban kapott új, korszerű arculatot.

A látogatás utolsó napjának kronológiai eseményei a következőkben foglalhatók össze. A főhercegi pár vasárnap reggel a hotelben kialakított kápolnában megtartott misét követően az ilidžai állomáshoz ment, ahol Potiorek tábornakszernagy fogadta őket díszőrség kíséretében. Vonatra szálltak, majd egy rövid szakasz megtétele után pár perces látogatást tettek a helyi kaszárnnyában. Azt követően a tervek szerint útjukat a város központja felé vették. A négy gépjárműből álló konvoj harmadik, nyitott Gräf & Stift sportkocsijában ült egymás mellett Ferenc Ferdinánd főherceg és hitvese, velük szemben Potiorek tábornakszernagy, a cseh sofőr jobbján pedig Harrach gróf foglalt helyet. A látogatás záró részében egy kisebb folyó, a Miljačka mentén haladtak, ahol házak az útvonal mellett csak egyik oldalon találhatók.

A trónörökösöt szállító autósort a Čumurija hídon Muhamed Mehmedbašić és Nedjeljko Čabrinović várta, ruházatuk rejtekében kézigránáttal. Tíz óra után nem sokkal megérkezett a konvoj, ám csak Čabrinović követte a tervet és dobta el a gránátját, ami túlgördült a célon és a negyedik gépjármű alá esett. Így sérülést csak az alakzatot záró gépjármű utasai és a helyi nézelődők szenvedtek el. A támadás után a küldöttség a program szerint rövid ideig a szarajevói városházán tartózkodott. Itt már igen feszült volt a léghő. A trónörökös határozott jeleit adta elégedetlenségének. Feleségének csillapítása és egy kis humor némileg oldotta a fagyos hangulatot. Közben az útvonalat megváltoztatták, azonban erről a sofőröket nem értesítették. Így a konvoj, elhagyva az első merénylet helyszínéhez közeli városházát, az eredeti útvonalat követte. A jól érzékelhetően feszült léghő hatással volt Ferenc Ferdinánd sofőrijére, aki a konvoj részeként követte az előtte haladó gépjárműveket. Majd mintegy 100 méter megtétele után, a zűrzavart felismerő Oskar Potiorek tábornakszernagy dühösen rászólt a sofőrre és az irány késedelem nélküli megváltoztatására utasította őt.

Ekkor a trónörökös kocsija az útkezesztésben hirtelen lelassított és megkísérelte a szűk utcába való jobbos befordulást. Ehhez többszöri manőverre volt szükség. Eközben a helyszín közelében tétlenül álldogáló, már minden reményt feladott Gavrilo Princip elővette Browning típusú pisztolyát és kétszer elsütötte. A főhercegi párt a merénylet helyszínéről azonnal az uralkodói palotába szállították, ahol először Ferenc Ferdinánd távozott el az élők sorából, majd hamarosan Chotek Zsófia grófnő is követte. Az asszonyt a szervezet eredetileg nem akarta megölni. A második lövést a kormányzóknak, Potiorek tábornoknak szánták. Azonban a hirtelen lehetőség és a merényletben kialakult zűrzavar ezt a végzetes fordulatot hozta. A merényletet követően Princip és Čabrinović ciánkapszulát nyeltek le, de az nem hatott, így élve fogták el őket. Életkorára való tekintettel az elfogott Principet 20 évre ítélték, azonban 1918. április 28-án a cellájában tüdővész következtében elhunyt. A fegyvert, amellyel Princip a merényletet elkövette, 2004 júniusában egy osztrák jezsuita kolostorban találták meg. A pisztolyt a merénylet után a főhercegi párt búcsúztató Anton Puntigam jezsuita atyára bízták, aki múzeumot akart nyitni Ferenc Ferdinánd tiszteletére. Az Osztrák–Magyar Monarchia összeomlása után azonban a terv és a fegyverek feledésbe merültek, azokat csak 2004-ben találták meg. Az Ifjú Bosznia merényletének hosszú távú következményei lettek, mert valójában ennek ürügyén robbant ki az első világháború, mely összességében több mint 8,5 millió katona halálát okozta. A halottak, sebesültek és eltűntek száma meghaladta a 37 milliót.

A merénylet előkészítésében és végrehajtásában résztvevőkről megoszlanak a vélemények. Meggyőződésük és hovatartozásuk alapján hősként, illetve terroristaként tekintenek az elkövetőkre. Gavrilo Princip lábnymata, ahonnan a halálos lövéseket leadta, megmintázva 1992-ig látható volt az egykori merénylet helyszínén.

Dr. Murinkó Attila alezredes

STRESSZHELYZETBEN IS A LEGJOBB, SZAKMAILAG IS MEGFELELŐ DÖNTÉST KELL HOZNI

A MH Bakony Harckiképző Központ irodáiban, körleteiben járva számos igen érdekes személyes katonai emléktárgyat, ereklyét tartalmazó gyűjteménnyel találkoztam. Az egyiknek Filó László főtörzsőrmester, az ellenerőszázad rajparancsnoka a birtokosa. Megkértem, hogy mutasson be néhány, számára fontosabb emléktárgyat olvasóinknak.

– Igazán gazdag ez a gyűjtemény. Melyek a legkedvesebb tárgyak, melyikre a legbüszkébb?

– Erre a kérdésre nagyon könnyű válaszolnom: a Kéri Kálmán-díszoldalfegyverre, amelyet 2004 novemberében, őrmesterré avatásom napján vehettem át a Magyar Honvédség vezérkarfőnökétől. Ugy gondolom, ez egy olyan kezdés az altisztí pályán, amiről mindenki álmodik.

– Joggal büszke erre a dísztárgyra. De látom, egy oklevél is tartozik a dísztörhöz.

– Igen, ezt az oklevelet is akkor kaptam, de ez nem a törhöz tartozik; az elismerést mint az abban az évben legkiválóbban végzett őrmester érdemelt ki.

– Az őrmesteri alapképző tanfolyamra már az ellenerőszázadtól vezényelték?

– Igen, az akkor frissen alakult ellenerőszázadtól iskoláztak be. A tanfolyam előtt mesterlövész beosztásban szolgáltam, avatásom után hamar rajparancsnok-helyettes lettem. Az akkori évek nagyon mozgalmasságok voltak a század és így az én életemben is. Pár hónappal avatásom után például ejtőernyős-tanfolyamon vettem részt, egymást érték a különböző gyakorlatok és missziós felkészítések, ahol a százzal közösen igyekeztünk a leghitelesebben eljátszani az ellenség szerepét.

– Nagyon szép coin-gyűjteményt is látok itt. Melyik a legkedvesebb darab?

– Nem is tudom. Mindegyikhez kedves emlék fűződik, de ha mégis

ki kell emelnem egyet, akkor a 2011-ben az MFO-misszióban, az MFO-erők amerikai törzsfőnökétől kapott coin az, ami igazán sokat jelent nekem. Katonai rendőr beosztásban szolgáltam az MFO-ban, és a misszió végén a törzsfőnök egy díszoklevéllel és ezzel a coinnal köszönte meg a munkámat.

– Minden katonának fontos, hogy értékeljék a munkáját, de különösen értékes az elismerés, ha az egy másik ország katonájától érkezik. Ez volt az első missziója?

– Nem, már a harmadik. Korábban szolgáltam Koszovóban és Afganisztánban, a PRT negyedik váltásában.

– Van itt más MFO-hoz kötődő tárgy is.

– Igen, több is. Van olyan érem például, amit az MFO Force Drive Skills versenyen elért első helyért kaptunk.

– Mondjon pár szót erről a versenyről!

– A megmérettetés tulajdonképpen egyidős az MFO-val, 5 fős csapatok vesznek részt azon; az elméleti ismeretek felmérése mellett gyakorlati témák is szerepeltek szép számmal: konvojt ért támadás elleni azonnali reagálás, gépjármű műszaki ellenőrzése és vezetési gyakorlat is feladat volt. Különleges volt a verseny abban az évben, mert általában az ausztrál vagy az új-zélandi csapat szokott győzedelmeskedni, de 2011-ben a magyar gárda nyert, ami akkor történt meg először, és ez azóta sem ismétlődött meg. Számomra azért is emlékezetes a verseny, mert én voltam a ma-

gyar csapat felkészítéséért az egyik felelős.

– 2011-ben az arab tavasz forradalmi a Sínai-félsziget térségére és így a misszióra is hatással voltak?

– A politikai változások hatásait nem éreztük közvetlenül, de volt, hogy a helyi törzsek okoztak problémát. Egyszer a beduinok úttorlaszokat emeltek a bázishoz vezető utakon, így az ott dolgozó helyi lakosság nem tudott bejutni oda. Nekünk, katonáknak és rendőröknek kellett a különböző ellátási feladatokat is elvégeznünk, beleértve a konyhai munkákat is. Az egyik nap például konyhára voltam vezényelve, ahol takarítani, mosogatni kellett volna. A konyhába belépve azonban megéreztem a frissen sült pékáru illatát, elindultam a forrás irányába. Ahogy beléptem, a pék egyből szól, hogy már épp ideje volt, hogy megjöjjön a segítség. Rögön ott is fogott pékiasnak. Egész nap a pékségen dolgoztam, és nem bántam, hogy mosogatás helyett muffint készítettem.

– Nem tart attól, ha ezt a cikket otthon is elolvassák, akkor számot kell adnia a sütőtudományáról?

Filó főtörzsőrmester a Kéri Kálmán-díszoldalfegyverrel

A Combat Medic-tanfolyam elvégzéséről szóló igazolás

– Ezen már túl vagyok. A kislányomnak sütöttem már muffint, azt mondta, finom lett.

– *Kanyarodjunk vissza katonásabb terepre! Tudom, hogy tavaly az Egyesült Államokban egy katonai tanfolyamon vett részt. Meséljen erről!*

– Az IMET-program keretén belül a US ARMY Fort Sam Houston bázisán San Antonióban végeztem a 68W Health Care Specialist tanfolyamon. Ez egy 16 hetes Combat Medic, azaz harctéri egészségügyi tanfolyam volt. Nagyon nehéz volt a kurzus, folyamatosak voltak az elméleti és a gyakorlati felmérések, vizsgák. A harctéri sebesültek ellátása során fontos a gyorsaság, nincs idő hezitálni. A tanfolyamon mindvégig presszió alatt tartottak minket, és igyekeztek elérni, hogy stresszhelyzetben is a legjobb, szakmailag is megfelelő döntést hozzuk. Nagyon büszke voltam, amikor átvehettem a diplomámat, ami épp a születésnapomon történt.

– *Mit jelent egész pontosan ez a végzettség?*

– A végzettségem alapszintű mentőápoló. Erről szóló igazolást is kaptam, amely két évig az Egyesült Államok területén is érvényes.

– *Jól értem, hogy akár mentősként is dolgozhatna odakint?*

– Igen. Az USA-ban azokat, akik ezzel a végzettséggel rendelkeznek, mivel a felkészítés katonai képzéssel egybekötött, előszeretettel alkalmazják a tűzoltóságnál vagy a rendőrségnél, például a SWAT-nál (taktikai beavatkozóegység, különleges kommandó) is.

– *Itthon is elvégzett már elsősegély-tanfolyamokat. Mióta kötődik a sebesültellátáshoz?*

– Amikor a PRT negyedik váltására készültünk fel, akkor kaptunk egy CLS (Combat Life Saver) harctéri életmentő felkészítést; megtetszett a sebesültellátás. Sokat tanulhattam a PRT ideje alatt a különleges műveleti zászlóaljnál szolgálóktól is. A misszió után sikerült elvégeznem egy CLS-tanfolyamot, és azóta már egy szinten tartó is.

Gervai János törzsszázlós
Fotó: Pintér László

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal, minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar
A kiadásért felel:
Dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:
Kriston István főtörzsszázlós,
a Magyar Honvédség vezénylőosztálya

Tagok:

Balog Sándor törzsszázlós
Berek Zsolt törzsszázlós
Bogya Sándor törzsszázlós
Dr. Murinkó Attila mk. alezredes
Négyesi Tibor főtörzsszázlós
Papp András törzsszázlós
Tigyi István törzsszázlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében közreműködik a

HM Zrínyi Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság

Felelős vezető:

Dr. Bozsonyi Károly ügyvezető
Mb. szerkesztőségvezető:
Dr. Isaszegi János ny. mk. vezérőrnagy
Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán
Korrektor: Eszes Boldizsár
Tördelőszerkesztő: Dancs Katalin
Arculatterv: Szabó Bettina
Címlapterv, poszter: Dani Márton

Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella

A szerkesztőség címe:
1087 Budapest, Kerepesi út 29/B
Telefon: 272-02, 459-5355,
fax: 459-5354
e-mail cím: kisszoltan@armedia.hu

A nyomtatás a kft. saját nyomdájában készül.

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a www.honvedelem.hu portál digitális könyvtárában és a www.parbeszed.hm.gov.hu portálon

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

A lapban megjelenő közlemények tartalma nem feltétlenül esik egybe a Honvéd Vezérkar adott kérdésben kialakított álláspontjával. Ettől függetlenül helyt adunk a témában megjelenő más szakmai nézőpontoknak is, amennyiben azok a megoldás irányába hatnak.

Filó László főtörzsrőrmester nő, két gyermek édesapja. 1998 óta tartó katonai pályája során számos katonai elismerésben részesült. Kitűnően beszél angolul, folyamatosan képzeti magát. Nemcsak az ellenerőszáznak, hanem az egész MH Bakony Harckiképző Központnak is elismert tagja.

VEZÉNYLŐZÁSZLÓSI PROGRAMAJÁNLÓ

Eljött a nyár, a családi programok, a kirándulások, a töltekezés (nem a költekezés!) ideje. A kulturális kikapcsolódás alább ismertetett lehetőségeit tiszta szívvel ajánlom mindenkinek, civileknek, katonáknak, családoknak, baráti társaságoknak vagy a KatonaSuli-programban részt vevő osztályoknak, szakköröknek.

A következőkben két olyan múzeumlátogatási lehetőséget szeretnék röviden bemutatni, amelyek a Magyar Honvédség Hadkiegészítő és Központi Nyilvántartó Parancsnokság (MH HKNYP) szervezetéhez és annak tevékenységéhez szorosan kötődnek.

Az első a *HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum* és az *MH HKNYP Szolnoki Hadkiegészítési Szakgyűjteménye*, amely 2005. július 15-én, a megyei hadkiegészítő parancsnokságok megalakulásának 50. évfordulója alkalmából nyílt meg, az akkori Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Hadkiegészítő Parancsnokság épületének harmadik emeletén. A gyűjtemény két állandó kiállításnak ad helyet. Az egyik a „Csak az jöjjön katonának...” című sorkatonai emlékkiállítás, illetve a „Katonai emléképek” című gyűjteményes kiállítás tárlatvezetéssel.

A második lehetőség az egri Dobó István Vármúzeumhoz kapcsolódik. „Eger neve 1552 óta a hazafiasság és a hősiesség szimbóluma. Dobó István és maroknyi csapata ekkor állította meg a Nyugat-Európa felé terjeszkedő Oszmán Birodalom hatalmas hadseregét” – olvasható a múzeum kiadványának bevezetőjében. De kik is voltak ezek a védők? Hivatásosok, önkéntesek, tartalékosok? Valószínűleg minden kategória képviselői megjelentek a várvédők soraiban. Ugyan a „tartalékos” kifejezés abban az időben kevésbé volt használatos, de a szabály, a törvény ugyanaz volt, mint manapság; háború esetén minden fegyverfor-

gatásra alkalmas személy köteles megvédeni saját országát és annak lakóit.

Az MH HKNYP társadalmi kapcsolatainak bővítése folyamatosan a lehető legszélesebb körben folyik, amelyben egyre nagyobb szerep jut a tartalékos rendszer működtetésének és népszerűsítésének, valamint a hazafias honvédelmi nevelés feladatainak. E tevékenység gyümölcseként, pontosabban egy együttműködési megállapodás részeként jött létre az a kedvezményes múzeumlátogatási lehetőség, amelyet az egri Dobó István Vármúzeum ajánlott fel a megállapodás során. Az együttműködő felek, Vanyur Tibor ezredes, az MH HKNYP parancsnoka és Berecz Máttyás, a vármúzeum mb. igazgatója 2014. január 31-én kézjegyükkel hitelesítették a két intézmény között létrejött együttműködési megállapodást.

Az együttműködés céljaként a felek egyetértően kifejezték azon szándékukat, hogy hosszú távon együtt kívánnak működni a hazai iránti szolgálatra elkötelezettek honvédelmi feladatokban történő közreműködésének előmozdítása érdekében. Fő alapvetésként az MH HKNYP és a vármúzeum közös erőfeszítéseinek eredményeképpen a tartalékos rendszer működtetésének elősegítését, valamint a honvédelmi nevelés lehető legszélesebb körben történő biztosítását tűzték ki célul.

A Dobó István Vármúzeum a megállapodásban a következő vállalásokat tette:

- lehetőséget biztosít – előre egyeztetett időben és formában – a KatonaSuli-programban részt vevő iskoláknak a Magyar Technikai és Tömegsportklubok Országos Szövetsége (MTTOSZ) és tagszervezetei tevékenységének megismerésére, melyhez a helyszínt és a technikai eszközöket térítésmentesen biztosítja,

- *belépési kedvezményeket biztosít aktív és nyugállományú és önkéntes tartalékos katonák, valamint a KatonaSuli-programban részt vevő iskolás osztályok részére. A belépé-*

si kedvezmény egységesen 600 Ft a felsorolt állományba tartozó személyek részére. A vármúzeum nyitva tartásáról és elérhetőségeiről, látningalóiról a www.div.iif.hu weboldalon tájékozódhatunk.

De most térjünk vissza a szolnoki hadkiegészítési kiállításra és annak látningalóira, amely a történelem egy viszonylag „közelebbi” időszakába enged betekintést, de témájában és struktúrájában a Magyar Honvédség talán egy eddig kevésbé ismert arcát láttatja.

Csak az jöjjön katonának... című kiállítás (sorkatonai emlékkiállítás)

A látogató közel 400 m²-en – kilenc kiállítóteremben – ismerheti meg a magyar hadkiegészítés 1715–2004 közötti történetét, betekintést kap a sorkatonai szolgálat 136 évébe, a toborzás történetébe. A kiállítás ismereteket nyújt a hadkiegészítő parancsnokságok kialakulásáról, a személyügyi, szociális, érdekvédelmi és kegyeleti feladatokról, valamint a katonai igazgatás és hadkiegészítés feladatairól. Képet kap a látogató a sor- és tartalékos katonai szolgálatról, a harcászultségről, mozgósításról és a területvédelemről. A kiállítás megeleveníti a Magyar Honvédség és a katonai élet jellemzőit különböző korokban.

I. terem: A magyar hadkiegészítés általános története (1715–1955). Korabeli dokumentumok reprodukciói, térképvázlatok bemutatásával ismerhető meg az első törekvés – III. Károly király törvénykezései alapján – az állandó magyar haderő kialakítására, veszteségei pótlásának korabeli módjára. Nyomon követhető a hadkiegészítés feladatrendszerének kialakulása a napóleoni háborúk megnövekedett szükségleteinek kielégítésétől az 1848/49-es magyar forradalom és szabadságharc hadereje veszteségpótlásának feladatrendszerén keresztül a kiegyezést követő 1868. évi XL. törvényig, a sorozás intézményének törvénybe foglalásáig. A kiállítás

A szolnoki hadkiegészítési gyűjtemény plakátja

egyenruhák, írásos és numizmatikai emléktárgyak, valamint eredeti katonai nyilvántartási okmányok, fényképek és emléktárgyak bemutatásával láttatja az I. világháború korának kiegészítési rendszerét, a trianoni szerződés hatását a magyar haderő létrejöttére a két háború között. A látogatók megismerhetik a II. világháború magyar hadereje veszteségeinek pótlására hivatott intézkedéseket és az 1945-től 1955-ig terjedő időszak hadkiegészítésre vonatkozó törvényeit.

II. terem: A megyei hadkiegészítő parancsnokságok megalakulása. Az 1955. év jelentős változást hozott a magyar hadkiegészítés területén. A hatályos intézkedések alapján 1955. július 1-jén megalakult 19 megyei és a fővárosi illetékességű hadkiegészítő parancsnokság. A kiállítás kordokumentumok és korabeli berendezési tárgyak, valamint irodai-technikai eszközök segítségével mutatja be az 1955-től 1985-ig terjedő időszak kiegészítő parancsnokságainak feladatrendszerét.

III. terem: Személyügyi, szociális érdekvédelmi és kegyeleti feladatok. Ez a kiállításrészlet eredeti dokumentumok felhasználásával mutatja be a parancsnokságok személyzeti munkájának területeit; megismerhetők a személyi nyilvántartás okmányai,

nyomon követhető a személyi igazoló okmányok fejlődése. Eredeti numizmatikai anyagok (kitűntetések, jelvények, plakettek) segítségével elevenednek meg a közelmúlt és a jelenkor személyi állományának elismerésére szolgáló, valamint a közalkalmazottak és nyugállományú katonák részére adható kitüntetések.

IV. terem: Katonai igazgatási és hadkiegészítési feladatok. Az 1956-os forradalmi eseményeket követően a kiegészítő parancsnokságok egyik fontos feladata volt a sorköteles és tartalékos állomány biztosítása, valamint a veszteségek felmérése. A katonai nyilvántartási teendők előtérbe kerültek. A katonai igazgatás területi szervei a hadkiegészítő parancsnokságok, melyek honvédelmi igazgatási feladatait – az összeírástól a tartalékos állományba helyezésig – törvények szabályozták, szabályozzák. A kiállítás installációkkal szemlélteti a hadkötelezettség alapján sorkatonai szolgálatot teljesítő fiatalok honvédelmi kötelezettségével kapcsolatos főbb állomásokat, az összeírást, a sorozást, a katonai szakelőképzést, a bevonulás mozzanatait.

V. terem: A sorkatonai szolgálat 136 éve. A terem anyagának nagyobb részét először a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeumban – időszakos kiállításokként – mutatták be a nagyközönségnek; a kiállítást az utolsó magyar sorkatona leszerelésének napján, 2004. november 3-án nyitották meg. Az anyag aztán – a Szolnokon gyűjtött relikviákkal együtt – átkerült a szakgyűjteményhez, ezzel is gyarapítva az állandó kiállítás látványait.

VI. terem: A tartalékos katonai szolgálat. A tárlat betekintést ad a – sorkatonai szolgálat melletti – kötelező tartalékos katonai szolgálat mindennapjaiba, a tartalékos szolgálattal összefüggő kiképzési és átképzési feladatok rendszerébe.

VII. terem: A harcászati és mozgósítási feladatok. A hadkiegészítő parancsnokságok alapfeladatából adódó fő feladatok megismerésére szolgál a kiállítás ezen része. Makettek, eredeti munkakönyvek, technikai eszközökön keresztül szemlélteti a parancs-

nokságok személyi állományára, valamint a nemzetgazdasági technikai eszközök igénybevételére vonatkozó feladatokat.

VIII. terem: Katonai pályára irányítás és toborzás. A haderő személyi állománnyal történő kiegészítésének, feltöltésének a sorozás-behívás mellett egyik fontos alternatívája a történelmi hagyományokon nyugvó toborzás. Eredeti nyomtatványok, reklámanyagok, kiadványok révén megismerhetők a toborzás, a célcsoporttal kapcsolatos kommunikáció tartalmi és formai módszerei, jegyei. A teremben kiállítottak egy 1848-as toborzóállomást (installáció), valamint megnézhetők a 2000-es évek toborzóirodáira jellemző személyi, tárgyi és technikai feltételek, eszközök.

IX. terem: A sorkatonai szolgálat felfüggesztése, áttérés az önkéntes haderőre. A sorkatonai szolgálat békében történő megszüntetését az 1949. évi XX. törvény 70/4. § (2) bekezdés Országgyűlés általi módosítása tette lehetővé. A kiállítás emléket állít a 2004. november 3-án, központi ünnepség (országos rendezvények) keretében leszerelt sorkatonáknak, bemutatva az utolsó leszerelés alkalmából, a honvédelmi miniszter által adományozott emléktárgyat, valamint a „centi” utolsó darabjait.

„Katonai életképek”

A Katonai életképek című állandó gyűjteményes kiállítás a honvédelmi pályázatokon részt vett hivatásos képzőművészek műveit tárja a látogatók elé. A több mint 50 festményből álló kollekció a Magyar Néphadsereg 1952–1988 közötti időszakát eleveníti fel úgy, ahogyan azt a művészek látták a mindennapok során.

*

A kiállítás megtekinthető: Szolnok, Tűzcses Mihály út 5–7. Telefon: 06 (56) 505-159 Mobil: +36 30/553-1623 HM: 02 (43) 81-60 E-mail: sorkatona.muzeum@mil.hu Gyűjteményvezető: Mészáros Anikó. Nyitva tartás: előzetes időpont-egyeztetést követően a hét minden napján látogatható. A belépés díjtalan!

Balog Sándor főtörzszászlós,
MH HKNYP-vezénylőzászlós

Mesterségem címere: vezénylőzászlós

VEZETŐ ÉS SZAKEMBER EGY SZEMÉLYBEN

A Magyar Honvédség vegyivédelmi képességének utolsó mohikánjai között van a Székesfehérváron települő MH 93. Petőfi Sándor Vegyivédelmi Zászlóalj. Éles harcanyaggal (szerencsére) ugyan csak gyakorlatok alkalmával találkoztak mostanában, ám a vörösiszap-katasztrófa idején az elsők között érkeztek és szinte utolsóként hagyták el a területet. Ennek a zászlóaljnak a vezénylőzászlósa Soltész János törzszászlós.

Soltész törzszászlós szereti a kihívásokat

„Szüleim eredetileg műszerésznek szántak – kezdi János a történetét –, ám az ipari iskolás barátaimmal közösen mégis a katonai pálya irányába indultunk meg.” Ám Soltész törzszászlós története nem itt, hanem 1970. július 3-án, Sátoraljaújhelyen indul. Itt látta meg ugyanis a napvilágot szülei első gyermekeként. Általános iskolába, majd a már említett ipari iskolába is ebben a városban járt, ahol általános mechanikai műszerész szakmát tanult. A családban János az első, aki hivatásos katonaként szolgál, őt megelőzőleg csupán az apai nagyapját tudja megemlíteni, aki a II. világháborúban vett részt és esett fogságba a mai Ukrajna területén. Lemberg városában raboskodott, ahonnan néhány társával kalandos körülmények között szökött meg. „Sajnos a katonai pályafutásáról keveset tudok, mert nem nagyon beszélt róla – meséli János. – Am a története nagyon érdekel, ezért elhatároztam, hogy utánajárok a dolognak!”

Soltész törzszászlós egyik legjobb barátjának testvére volt katoná, és mivel megtetszettek nekik az általa mesélt történetek, elhatároz-

ták (barátja, egy másik ipari iskolás osztálytárs és János), hogy mindhárman katonák lesznek. A felvételi eljárásig viszont már csak János jutott el. „A Budaörsi úti laktanyában volt a felvételi – emlékszik vissza –, és valahogy úgy alakult, hogy az egészségügyi vizsgálat utáni elbeszélgetést a vegyivédelmi asztalnál folytatták le velem.”

A behívóját az MN 1677-hez kapta Kiskőrösre, ahová 1987. augusztus 26-án vonult be, ahogy akkor hívták, a vegyivédelmi katonák paradicsomába. Itt működött a Vegyivédelmi Tiszthelyettesképző Iskola, ahol két év múltán vegyivédelmi parancsnoki szakon végzett. Első beosztását 1989-ben Kiskunfélegyházán foglalta el, az MN 9951-nél a vegyi-, sugárfelderítő és atomrobbanás-bemérő század szakasparancsnoka lett, ám nem sokkal később már MH 9. Görgey Artúr Önálló Vegyivédelmi Zászlóaljnak

János 1987. augusztus 26-án vonult be a seregbe

hívták az alakulatát. Ekkor indultak be ugyanis azok az átszervezések, amelyeknek köszönhetően a zászlóalj előbb 1991-ben Kiskőrösre települt át több más vegyivédelmi alakulattal együtt, és ezekből hozták létre később az MH 93. Petőfi Sándor Vegyivédelmi Ezredet. „Voltam rajparancsnok, kiképző szakasparancsnok és század kiképző tiszthelyettes is – sorolja pályafutásának mérföldköveit Soltész törzszászlós. – 2000-ben, amikor a vegyivédelmi ezredet felszámolták Kiskőrösön és megalakult a MH 93. Petőfi Sándor Vegyivédelmi Zászlóalj, az akkori parancsnok felajánlotta a vezénylőzászlósi beosztást. Akkor hallottam először erről a beosztásról, nem tudtam mi lesz a feladatam. Aztán Szentesen részt vettem az első vezénylőzászlósi konferencián, ahol találkoztam az MH Szárazföldi Parancsnokság alárendelt alakulatainak vezénylőzászlósaival. Akkoriban még nagyon gyerekcipőben járt a »vezénylőzászlósság«, bár az alapokat már letették azok, akik az előző években a kidolgozó munkát végezték. Az évek során váltam vezénylőzászlóssá, és a mai napig formálódok a beosztáshoz.”

Hivatásos szolgálata első perceitől beosztottak vették körül Jánost, hiszen szakasz-, majd később rajparancsnokként is katonák munkáját vezette. Ám azt, hogy vezető lett belőle, akkor érezte először igazán, amikor a katonatársai fordultak hozzá tanácsért. „Beosztásomat tekintve egység vezénylőzászlós vagyok, azonban az alakulat felépítéséből adódóan zászlóalj vezénylőzászlós is, akinek még illik ismerni az alakulatánál rendszeresített technikai eszközöket, így aztán a »két beosztást« ötvözni kell – mondja. – Ezért fontosnak tartom, hogy az alakulatom rangidős altisztje erről a szakterületről kerüljön ki.”

Soltész törzszászlós három gyermek édesapja, és a párja is katoná, Székesfehérváron szolgál őrmesterként. János szabadidejében előszeretettel hódol hobbijának, a futásnak. „Közel tíz évvel ezelőtt, amikor a dohányzást abbahagytam, kezdtem el mozogni – meséli –, ám egykori

A futás folyamatos sikerélményt jelent az altisztnak

sporttisztém javaslatára vált ez a kocogás komoly tevékenységgé, edzésterv által szabályozott sporttá.” A kezdeti testmozgást előbb egy félmaraton, majd később maratoni futások sora követte, legutóbb tavaly a Budapest Maraton. Ezek a futások adják meg Jánosnak azt a sikerélményt, ami kiegyensúlyozottságának egyik alapja.

Soltész törzszászlós saját bevalása szerint is elég régóta látja el a zászlóalj vezénylőzászlósi beosztását, és úgy érzi, az idő is lassan „lejár benne”, így néhány éven belül szükségszerűen váltania kell. Több lehetőségen is gondolkodik még, ám tudatosan készül a folytatásra. Ennek érdekében végzett nyelvtanfolyamot, és vett részt tavaly év végén az Összhaderőnemi Vezető Altiszti Tanfolyam első évfolyamán is. „Remélem, a következő beosztásom előrelépést jelent majd számomra – teszi hozzá mosolyogva –, szeretem a kihívásokat, állok elébe a soron következőknek is, még ha az egy hosszabb külföldi kiküldetés formájában is érkezik majd meg!”

Berek Zsolt törzszászlós

A SIKER KULCSA A CSAPATMUNKA

Több mint 1500 ember, közel 350 technikai eszköz, 17 alakulat, majd 50 nap megfeszített munka, igazi szeszélyes tavaszi időjárás. Az előbbi adatok jellemzik a Magyar Honvédség 2014. évi egyik legnagyobb megmozdulását, a „Tavaszi Áttörés 2014” gyakorlatot. A Magyar Honvédség Szárazföldi Haderőnemének alegységei a nemzeti CREVAL-on (Combat Readiness Evaluation – harcászati minősítés) történő megmértetést megelőzően kiképzési foglalkozásokat hajtott végre, amelyek egyik kiemelkedő része volt a zászlóaljharccsoport felkészítése. A gyakorlatot többhavi tervezőmunka előzte meg. A tábor az előkészítő részleg áldozatos munkájának köszönhetően települt a Veszprém melletti Újmajor bázison, melynek parancsnoka Horváth Gábor dandártábornok volt, akit a közelmúltban neveztek ki az MH 25. Klapka György Lovászdandár élére. A megérkező főerőket egy gondosan kiépített sátor tábor fogadta, melynek kialakítása során kiemelt figyelmet szenteltek a környezet megóvására és a biztonságos elhelyezés biztosítására.

A zászlóaljharccsoport az MH 25. Klapka György Lovászdandár 1. lövész zászlóaljának bázisán alakult meg, kiegészítve a honvédség különböző katonai szervezeteinek modulelemeivel. A zászlóaljharccsoportot az 1. 2. 3. lövész század, csapatfelderítő szakasz, műszaki szakasz, vegyvédelmi szakasz, légvédelmi rakétaszakasz, harcokcsiszázad, ágyútarackos tüzerűteg, páncéltörő tüzszakasz, logisztikai század, egészségügyi központ, CIMIC- és PSYOPS-alegység alkotta. A modulokból álló, többlépcsős, összetett gyakorlat lehetőse-

get biztosított arra, hogy felmérjék a katonák képzettségének szintjét. A zászlóaljharccsoport a gyakorlat ideje alatt éleslövészettel egybekötött harcászati gyakorlatokat hajtott végre század- és zászlóaljszinten a „0” ponti gyakorló- és lőtéren. A nemzeti CREVAL-ellenőrzésen a zászlóaljat az életszerűbb végrehajtás érdekében MILES-rendszerrel szerelték fel. Az ellenőrzés május 19-én, a kora reggeli órákban kezdődött és 20-án délután ért véget. A gyakorlat mozzanatainak végrehajtását nehezítette a szélsőséges időjárás – erőteljes szellőkések, nagy mennyiségű csapadék és a hirtelen lehűlések –, ennek ellenére a katonák kitartóan tették a dolgukat.

A harccsoportban, valamint a gyakorlat biztosításában az alábbi alakulatok vettek részt: MH ÖHP parancsnoki és kijelölt törzsállománya; MH 25. KGY 1. dd.; MH 25/88. Könyvű Vegyes Zászlóalj; MH 64. Boconádi Szabó József Logisztikai Ezred; MH 43. Nagysándor József Híradó és Vezetéstámogató Ezred; MH 93. Petőfi Sándor Vegyvédelmi Zászlóalj; MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred; Civil-Katonai Együttműködési és Lélektani Műveleti Központ; MH Katonai Közlekedési Központ; MH 5. Bocskai István Lovászdandár; MH 1. Honvéd Tűzszerész és Hadihajós Ezred; MH Görgey Artúr Vegyvédelmi Információs Központ; MH Légi Vezetési és Irányítási Központ; MH 86. Szolnok Helikopter Bázis; MH 59. Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis; MH 34. Bercsényi László Különleges Műveleti Zászlóalj; MH Bakony Harckiképző Központ, valamint az NKE HHK Harctámogató Tanszékének kijelölt állománya.

Petrovics Renáta
Csajbók József zászlós

A Zrínyi Kiadó könyvajánlatából

Bedécs Gyula: **A Kárpátok hágoín át Galíciába**

Útikönyv. Az első világháború magyar emlékeit keresőknek I.

Balla Tibor, Csikány Tamás, Gulyás Géza, Horváth Csaba, Kovács Vilmos: **A magyar tüzérség 100 éve**

Hőseink nyomában (Tanulmánykötet a hadisírok gondozásáról) Szerk.: Tóth Zsolt

Webáruház:
www.shop.hmzrinyi.hu

ZRÍNYI KIADÓ

Július

Hét	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
27		1 Tihamér	2 Ottó	3 Kornél Soma	4 Ulrik	5 László Sarolta	6 Csaba
28	7 Apollónia	8 Ellák	9 Lukrécia	10 Amália	11 Nóra Lili	12 Izabella	13 Jenő
29	14 Örs Stella	15 Henrik Roland	16 Valter	17 Endre Elek	18 Frigyes	19 Eszter	20 Illés
30	21 Dániella	22 Magdolna	23 Lenke	24 Kinga Kincső	25 Kristóf Jakab	26 Anna Anikó	27 Olga Liliána
31	28 Szabolcs	29 Márta Flóra	30 Judit Xénia	31 Oszkár			

1.: Fő, szolgálat napja; Hadkiegészítés napja

8.: Katonai ügyészek napja

25.: Harcolcsizók napja

Augusztus

Hét	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap							
22					1	Boglárka	2	Lehel	3	Hermina				
23	4	Domonkos Dominika	5	Krisztina	6	Berta Bettina	7	Ibolya	8	László	9	Emőd	10	Lőrinc
24	11	Zsuzsanna Tiborc	12	Klára	13	Ipoly	14	Marcell	15	Mária	16	Ábrahám	17	Jacint
25	18	Ilona	19	Huba	20	István Vajk	21	Sámuel Hajnalka	22	Menyhért Mirjam	23	Bence	24	Bertalan
26	25	Lajos Patricia	26	Izsó	27	Gáspár	28	Ágoston	29	Beatrix Erna	30	Rózsa	31	Erika Bella

1.: Fegyverzettechnikai szolgálat napja

14.: Katonai meteorológia napja

15.: Légierő napja

20.: Állásnapok napja

TÁBORFALVA KATONAI HELYŐRSÉG TÖRTÉNETE (2.)

Az egykori Örkény-táborban kiképzett és az első világháborúban hősi halált halt katonák emlékére

Naplójegyzet

Szabó Lőrinc karp. tíz. I. hadt. Lőszerszerelő oszlop. Örkény-tábor 1940., július 10.

„A tábor a maga nemében nagyon szép és modern. A tiszt lakások és a kaszinó környékén egészen idillikus (sic!) részletei is vannak. Vizesés, nyír karfás kishíd, sziklacsoportok, kedves szándékú műromantika.”

1927-ben a Magyar Királyi Örkényi Honvéd Tábor parancsnoka Bodor Sándor őrnagy volt, akit 1928-ban Örkényen avattak vitézzé. Ezt követően rövid időn belül más besztásba helyezték. 1928-tól vitéz Hadnagy Domokos tartalékos tábornok (később kormánypárti képviselő) lett a tábor parancsnoka. Ő és lánya, Zsuzsanna, aki tanítónőként dolgozott a Csurgay-majori elemi iskolában, a későbbiekben meghatározó személyei lettek a tábor fejlődésének. Szintén ettől az évtől használta gyakorlóterületül a lőteret a „RUISK” (Rendőri Újoncképző Iskola) fedőnéven a Páncéljarműves alosztály is. Parancsnoka Riomfalvy Henrik alezredes volt. (1932-ben még csak egy, az I. világháborúból visszamaradt páncélvonaton lévő 80 mm-es 1918M L/30-as típusú tábori ágyúval folyt a kiképzés).

A Horthy-korszak nem titkolt katonai törekvéseit ismerve, álljon itt egy számunkra nagyon fontos (munka- és kereseti lehetőséget adó) kormányzói parancs. „A Kormányzó Úr Ő főméltósága 613/K. 1 – 1929 legmagasabb elhatározásával hozzájárult, hogy a HM. 3/d osztály állományából a haditechnikai intézet felállíttassék.” Elnevezése Magyar Királyi Honvéd Haditechnikai Intézet. Állomáshelye Budapest. Felállításának időpontja 1930. március 1-je. Az ezt követően megalakított négy kísérleti állomásból az egyik Örkény-táborban volt, ami már az 1910-es években is működő intézet kibővítése, továbbfejlesztése lett.

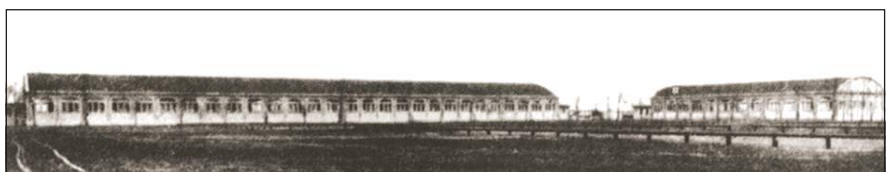
A tiszt kaszinó és parkja 1931-ben

(Az 1920-as trianoni békeszerződés után, a már végzett lovaglótanárrok vezetésével '21-ben létrehozták a Pótló Idomító Keretet [PIK]. Ez a már ismert korlátozó intézkedések miatt, fedőszerve volt a Magyar Királyi Honvéd Lovaglótanárképző és Hajtőiskolának. Ez az iskola a budapesti Kerepesi út 49. szám alatti I. Ferenc József laktanyában működött).

1929. október 5-én készült az a terv, amit Szunyogh Albert ezredes, az iskola parancsnoka által megadott paraméterek alapján, a honvéd mérnökar műszaki főigazgatója készített. A tervekben 7641598 pengőre tervezték az építkezés összköltségét. (Viszonyítás miatt álljon itt, hogy a Magyar Királyi Honvédség éves költségvetése 1929–30-ra 5754280 pengő volt. A hiányzó 2000000 pengőt banki hiteltől fedezték.) Az átköltöztetést vitéz jákfai Gömbös Gyula m. k. tartalékos tábornok, majd altábornagy, honvédelmi miniszter (tisztségét megtartva '32-től miniszterelnök) kérvényezte 1930. május 7-én. Az át-helyezés időpontját 1930. augusztus 15-ével határozta meg. Többszöri időpont-módosítás után a végleges dátum október 1-je lett. 1930. május

17-én Csengery, Pally és Nagy mérnökök vezetésével a 8738/30-as számú végzési engedély alapján megkezdtek az építkezést. Felépítették a fedett lovardákat, patkolóműhelyt, lófürdetőt, víztornyot, zabsilót és egyéb kiszolgáló létesítményeket. 1934-ben pedig építettek egy 3200, illetve 4000 méter távú versenyek megrendezésére is alkalmas vágta- és akadálypályát (11 természetes akadályal). Megkezdődött az 1920-as évek elején elkezdett tiszt lakások továbbépítése. Felépítették a tiszt kaszinót is. (A lakótelep az 1950-es évek elejére már elnyerte mai formáját.) 1920-ban a katonai gyengélkedő helyiségében elemi iskolát létesítettek. (1931-re felépítettek egy 140x30 m-es nagylovardát, melyet mobil falakkal akár 3 db négyszögre is fel lehetett osztani. A másik, egy 60x30 m-es kislovarda volt. A kis- és nagylovarda épületéből ma már csak a kicsi áll. A nagylovarda épületének teteje 1942–43 telén, egy tartóoszlop eltávolítása miatt, a nagy mennyiségű hó súlya alatt beszakadt, ezért azt a későbbiekben elbontották.)

Az építkezések befejezése után viszont nemcsak a Magyar Királyi Lovaglótanárképző és Hajtőiskolát

A fedeles lovardák 1931 tavaszán

Géczy Béla főhadnagy lovaglótanári oklevele

helyezték Örkény-táborba, hanem a tüzérséghez és gyalogsághoz hasonlóan a huszárképző tábort is. Neve: *Magyar Királyi Honvéd Lovastábor* lett. Rendeltetése: lovasági gyakorlat, lovas- és lóképzés a legfelsőbb fokon. Ekkor az istállókban 300 db ló állt. Az iskola feladata volt olyan lovaglótanárok képzése, akik a legmagasabb elvárásoknak is megfelelően tanítani tudják majd a lovaglást. Ugyanitt altiszti képzést is indítottak, amely segédoktatói végzettséget biztosított, ezzel segítve a huszártisztek munkáját. A legfontosabb részleg természetesen a tanárképző volt. Ide tartozott az olimpiai keret, az állami fedezőmének vadászatra való kiképzése és kipróbálása, a kopófalka, továbbá az 1923-ban, Alagon létrehozott Honvéd Versenyistálló is. Az egyedülállóan ideális örkényi terepet jól ismerték a lovasok, mivel rendszeresen részt vettek az 1926 végén megalakult Örkényi Rókafalka Társaság vadászatain. A falkavadász-társaságot polgári szervezetként,

gróf Csáky Károly honvédelmi miniszter kezdeményezésére és támogatásával hozták létre. A kopóknak a honvédség kezelésében lévő kincstári birtok majorjában biztosítottak helyet. A kutyákat 1927-ben, Angliában vásárolták, és még ebben az évben elkezdődtek a vadászatok. A falka mestere és a vadászatok vezetője gróf Endrődy Rudolf volt 1932 végéig, amikor is a falkát teljes egészében átvette a lovaglótanárképző iskola. 1930-tól Európa egyik legnagyobb, mind színvonalában, mind felszereltségében a legjobbak közt említhető lovascentruma épült itt fel. Ekkor a nyitott lovarda és környéke egy több holdon parkosított, szökőkúttal, vízeséssel és szobrokkal díszített terület volt.

A tábor felépítése:

- Táborőrzs
- Lovastiszti tanfolyam
- Lovaglótanár-képző és Hajtóiskola
- Kihelyezett csapatok

Az iskola parancsnoka huszár alvezredes vagy ezredes lehetett, egy-

ben ő volt a lovastábor parancsnok-helyettese is.

Az iskola parancsnokai voltak 1930-tól 1944. november végéig: Szunyogh Albert ezredes, Malanotti Lajos ezredes, Adda Alfréd ezredes, Binder Ottó ezredes, Kányai Antal ezredes.

A lovastábor parancsnoka az egész tábor felett gyakorolta parancsnoki jogkörét, beleértve az itt állomásozó egyéb csapatokat is. 1930-tól '31-ig az iskola és a tábor parancsnoka ugyanaz a személy volt, Szunyogh Albert ezredes. A tábor parancsnoka huszár ezredes vagy tábornok lehetett.

A tábor parancsnokai voltak:

- 1930 – Szunyogh Albert ezredes
- 1931 – vitéz Deschán Benő altábornagy
- 1933 – Gorondi-Novák Elemér tábornok
- 1936 – Malanotti Lajos vezérőrnagy
- 1939 – Sashalomi Hager Ottó vezérőrnagy
- 1942 – vitéz Ireghy Imre ezredes

Mind az iskola, mind a tábor parancsnokainak sorrendje a forrásokban fellelhető eltérő adatok miatt bizonytalan. Vezérkari tisztibevetésben volt (harcászati oktatóként) Tartsay Vilmos vezérkari százados, majd Koszorús Ferenc százados.

(Folytatjuk)

Juhász Gábor ny. zászlós

Források:

Hajdú Ferenc – Sárhidai Gyula: A Magyar Királyi Honvéd Haditechnikai Intézetéről a HM Technológiai Hivatalig (1920–2005). HM Technológiai Hivatal, 2005

Ernst József: Lovaglótanárok a lovaglásról. Szaktudás Kiadó Ház Rt., 2003.

Rogosz János: Örkény története I. Örkény, 2001.

Amerikai vendég

Craig Adams főtörzszászlós (CMSgt), az Amerikai Egyesült Államok Európai Főparancsnokságának (USEUCOM) vezénylőzászlósa, rangidős altiszte április 26–29. között hivatalos látogatás keretén belül találkozott Kriston István főtörzszászlóssal, az MH vezénylőzászlósaival. Programja során az amerikai vendég megismerkedett a Honvéd Altiszti Folyóirat aktuális számával.

Dr. Murinkó Attila alezredes

Fotó: Krasznai-Nehrebeczky Mária

A KATONA CSALÁD

Szójáték a cím, hiszen ez a család nemcsak foglalkozásában, de nevében is katona – sőt, mindketten egyazon foglalkozás mellett tették le a voksukat. A férj, Katona József törzsőrmester, vagy ahogy az MH 1. Honvéd Tűzszerész és Hadihajós Ezrednél szólítják, Papesz, másodosztályú tűzszerész, míg felesége, Katona Józsefné, Mária (akit az ezrednél Baba néven ismer mindenki) épp a harmadosztályú tűzszerésztanfolyam finisében van. Persze ezzel még nem érnek véget a családot érő, mondjuk így, kihívások, hiszen egy ilyen veszélyes foglalkozást űző házaspártól sem követel kevesebb helytállást az élet, mint bármely más családtól.

De ne szaladjunk nagyon előre, először Papeszt kérdezem katonai pályája alakulásáról, milyen utat járt be, mire „bezupált”, és miért pont a tűzszerészekhez.

– Az ezred 2. speciális tűzszerész századának beosztott tűzszerésze vagyok. Az elejétől kezdve pályámat/életemet: ugyan Kiskunhalason születtem, de nagyon hamar Budapestre kerültem, így fővárosinak tartom magam. A családi indítástól csak annyit, hogy édesapám a Magyar Néphadsereg hivatásos állományú tagja volt, de fiatal gyermek voltam, mikor leszázalékolták, így az ő beosztásáról nem tudok sokat. Civil végzettségem szerszámkészítő, ezt „estin” egészítettem ki gépészeti szakközépiskolai végzettséggel, miközben a Budapesti Bányagépgyárban dolgoztam.

Papeszel nem egyszerű interjút készíteni, mert folyamatosan a munkájára tér rá a beszélgetés során. Ez persze nem baj, sőt, számomra egyértelmű már a beszélgetés elején is, hogy nagyon szereti azt, amit csinál. De folytassuk az élete alakulásával!

– 1983 szeptemberében vonultam be sorkatonai szolgálatra az akkori „kis Petőfi” laktanyába, a Honvéd Folyami Flottillához; 1985 februárjáig aknamentesítő hajón szolgáltam mint segédgépész, majd másodosztályú naszádkormányos. Leszerelése után visszatértem a bányagépgyárba, majd az akkori bontakozó kisvállalkozások egyikéhez csatlakoztam; nem is gondoltam arra, hogy valaha újra angyalbőrbe bújjak.

– De később mégiscsak felcsaptál katonának. Mi motivált?

– A kisvállalkozás, amiben akkor dolgoztam, csődbe ment. Egy ismerősöm javasolta a sereget, számomra pedig vállalható és biztos lehetőségnek látszott. 2001-ben jelentkeztem a toborzóirodában, 2002 áprilisában szereltem fel. Tizedesi csillagokat hoztam magammal a sorállományból, majd két év múlva, szakaszvezetőként, parancsnokom javaslatára beiskoláztak a Kinizsi Pál Tiszthelyettes Képző Szakiskolába; 2004. november 26-án avattak fel őrmesterré a Hősök terén.

– Jó döntésnek bizonyult újra katonáskodni?

– Igen. Civilben, míg szaladt a székér, jó fizetést kaptam, de nem jutott idő családra, hobbira, sőt, pihenésre is alig. Arról nem is beszélve, hogy ha egy kisvállalkozónak nem mennek jól a dolgai, a munká-

sai sincsenek túlfizetve – a honvédség biztos munkahely ebből a szempontból. A pihenő- és szabadidő biztosítása, ellentételezése pedig a civil szférához képest kiemelkedő, de ezt csak az tudja, akinek van összehasonlítási alapja.

– Milyen távolati céljaid vannak?

– Szeretem a munkámat, a vele járó változatosságot. Minden helyzet más és más, nem lehet semmit rutinába csúszni. A bejelentett robbanóeszközök több évtizedet töltöttek a föld alatt, összetörtek, részben elműködtek. Nincs a kezelésükre egységes sablon, habár a tapasztalat és a tudás rengeteget segít. Szeretném ezt a munkát folytatni, amíg csak lehetséges.

– Végül, de nem utolsósorban: említetted a szabadidőt. Mivel is töltitek szívesen az időtöket, amikor épp nem dolgoztok?

– Szerencsére több hobbink is van, a nagy gyerekek mellett időt is könnyebb rájuk szakítani. Horgászunk, szívesen kirándulunk, de a közös sport is kedvelt elfoglaltság a családban.

Papesz után a feleséghez, Katona Józsefné örvezetőhöz fordulok és őt kérdezem az élete alakulásáról.

– Budapesti vagyok, kereskedelmi szakközépiskolában érettségiztem, majd gyermekeink születéséig adminisztratív munkakörökben dolgoztam. 1994 novemberében

Közös tanulás

Kettesben nyári szabadság alatt

születtek az ikreink, Dávid és Kitti. Velük voltam otthon 1998-ig, amikor eljött az idő, hogy újra munkába álljak: egy világítási berendezésekkel foglalkozó, világszínvonalú cég protokollalkalmazottja lettem, ebben a munkakörben töltöttem el 13 évet, amikor is sajnos egy tulajdonosváltással járó leépítés áldozatául estem. Egy évet munkanélkülin, álláskereséssel töltöttem, majd egy Budapest közeli cégnél voltam takarítónő. Úgy éreztem, hogy ennél többre-jobbra lennék képes. Otthon a férjem, a tűzszerészezed családi napjain, összejövetelein pedig a párom több munkatársa kérdezte tőlem, miért is nem jelentkezem én is? A korom egy kicsit visszatartott ettől, hiszen majd' 45 éves voltam, amikor jelentkeztem, az alapkiképzésen is én voltam a legidősebb. Már civilben is sokat készültem a fizikai felmérésre, hiszen a legtöbb ismerősünk katona, nem volt számomra zsákbamacska a fizikai követelményszint. Minden reggel ötkor keltem, mielőtt munkába mentem volna, futottam, így sikerült felkészülnöm a bemeneti fizikai felmérésre, amin természetesen meg is feleltem. 2013. februárban öltöztem be, az alapkiképzésem végén a kiképző századparancsnokom ki is emelte a „fiatalok” előtt a kitarításomat.

– *Nehéz volt a gyermekeidnél alig idősebb „surranótársak” közt az alapkiképzés?*

– Nem. Ha az ember célokat tűz ki maga elé, és a teljesítésükért megtesz minden tőle telhetőt, akkor azok meg is fognak valósulni.

– *Tűzszerész beosztásban szolgálsz, jól tudom?*

– Valóban, az MH 1. HTHE 1. tűzszerésszázadának a beosztott tűzszerésze vagyok. Hogy a be-

osztásomban előírt feltételeknek eleget tegyek, harmadosztályú tűzszerésztanfolyamon vettem részt, amely a napokban, május 12-én ért véget.

– *Nehéz volt a tanfolyam?*

– Igen, hatalmas anyagot kellett elsajátítanunk, viszonylag rövid idő alatt, ráadásul nagy része műszaki jellegű ismeret, ami nem áll a legközelebb hozzám, de erre is igaz, amit az előbb a célokról és azok megvalósításáról mondtam. Vagyis nagy a nyomás a tanfolyam résztvevőin, különösen rajtam. A férjem másodosztályú tűzszerész, ez egyrészt áldás, hiszen szabadidőnkben is sokat tanulunk együtt. Másrészről viszont teher, hiszen Papa renoméjának is sokat ártana, ha pont a felesége nem felelne meg a vizsgán.

– *Nos, sok sikert kívánok a vizsgához. Távolati céljaidról megosztasz ve-lünk néhány gondolatot?*

– Fél éve ért egy sajnálatos baleset, illetve a harmadosztályú tanfolyam sem segített a fizikai állapotom fenntartásában, így most ez az elsődleges fontosságú feladat számomra.

– *Végezetül gyermekeitekről kérdezek, hiszen mint a bevezetőben említettem, nemcsak katonaként, de szülőkként is helyt kell állnotok.*

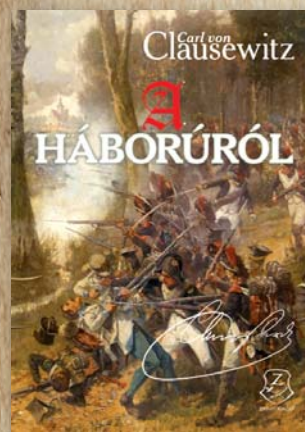
– Május elején ballagtak el az ikrek, majd írásbeli érettségi volt a programjuk. Dávid külföldre, Dániába megy egyetemre, Kitti pedig itthon folytatja a tanulmányait, óvodapedagógus szeretne lenni. Mindketten sportolók, Dávid Eb harmadik, Kitti Eb második helyezett karatéka, bár a sportélet az érettségire és egyetemre készülődés lázában kissé háttérbe szorult.

Horváth Géza Roland
zászlós

A Z ÚJDONSÁGAI

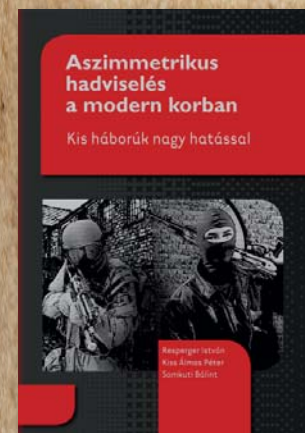
ZRINYI KIADÓ

Korszerű fordításban megjelent a hadtudomány egyik alapműve:

Carl von Clausewitz
A háborúról
Fordította: Szabó Júlia
Keménytáblás, cérnafűzött
708 oldal
Bolti ár: 9000 Ft

A Katonák békében és missziókban sorozat legújabb tagja:

Resperger István–Kiss Ámos Péter–Somkuti Bálint
Aszimmetrikus hadviselés a modern korban
Keménytáblás, cérnafűzött
424 oldal
Bolti ár: 3500 Ft

Megrendelhető:

Zrínyi Kiadó

www.honvedelem.hu

1087 Budapest, Kerepesi út 29/B

Győr Edina

Tel.: 06 1 459 5373,

06 30 578 1048

E-mail: gyoredina@armedia.hu

KATONAMŰVÉSZEK A HELIKOPTERBÁZISON

Kultúra. Mindenkinek mást jelent, függ az egyén beállítottságától, a lélek kifinomultságától. Mást jelent a kultúrát élvezni és mást építeni. Ez utóbbinak szakavatott művelői a művészek, akik maradandó alkotásaikkal folyamatosan kielégítik a társadalom tagjainak kultúra iránti igényét. Belső indíttatásból, pénzt, időt és energiát nem kímélve, önmaguk kifejezéséért alkotnak, sokszor csak az avatott közönség által ismerve, értékelve. A művészek lelkük finomságával, az új iránti kiemelkedő fogékonyságukkal tűnnek ki a átlagpolgárok közül. Ezek után jogosan felmerülő kérdés, vajon hogyan fér össze a katonai hivatás karakteres tényszerűsége, a testet, szellemet edzetten tartó világa a művészlélek finomságával?

A Magyar Honvédség 86. Szolnok Helikopter Bázis katonái az élet oly sok területén bizonyították már rátermettségüket, így nem meglepő, hogy a művészet terén is találunk olyan kollégákat, akik alkotásaikkal, művészi hivatásuk gyakorlásával nemcsak parancsnokaik, közvetlen környezetük elismerését vívták ki, hanem a művész társadalom avatott rétege is felkapja a fejét nevük hallatán. A magyar kultúra napja alkalmából a Stefánia Palotában megrendezett központi ünnepségen a helikopterbázis három katonája, Osgyán László zászlós (O. L.), festőművész, Márki Sándor Szabolcs törzsszázlós (M. S. SZ.), zeneszerző és Kabdebon Szabolcs őrmester (K. SZ.), néptáncos is elismerést kapott a művészet, a kultúra területén elért eredményeiért. Így a bevezetőben felvetett kérdésre, kézenfekvő módon, e három katonatársunkat kérdezve keresem a választ.

Látni és érezni tudja a szépet és a jót

– Mit jelent számotokra a kultúra?

O. L.: A kultúra egy nagyon sokrétűen értelmezhető, konkrétan nehezen definiálható fogalom. Hozzám legközelebb a következő megfogalmazás áll: mindaz, amivel az ember több, mint csupán biológiai lény, több a mindennapi létszükségletek és életfunkciók fenn tartásánál. A kultúra fogalmába beletartozik minden, ami az ember tevékenysége által létezik, az ember által létrehozott anyagi és szellemi javak összessége. Mindenki-

nek mást jelent, mást egy alkotónak és mást az alkotást csak befogadó embernek. Idetartozik a művészet, szűkebb értelemben a képzőművészet, a valóság visszatükrözése, az alkotó gondolatainak kivetítése valamilyen tárgyasult formában, alkotó célú emberi igyekezet az önkifejezés eszközeivel, mely szellemi-eszmei értéket nyújt.

M. S. SZ.: Kedvenc íróm, költőm, Wass Albert szavaival tudnék egy mondatban válaszolni erre a kérdésre: „...a kulturált ember látni és érezni tudja a szépet és a jót.” A kultúra szó jelentése igen jól körülhatárolható, ám összetettebb kérdés ez, ha valaki katona, s pláne, ha még zenész is. Nyilván elsősorban zenészként próbálom leírni e fogalom jelentését: a zeneirodalom, a zene mint művészet a kultúra egyik jelentős oszlopa. Ahogy

Kodály Zoltán mondta: „Zene nélkül lehet élni, de nem érdemes.” Azon művészeti ágakban, amelyekben az előadóművész – mint közvetítő közeg – és az alkotóművész – mint létrehozó közeg – tevékenykedik, elengedhetetlen bizonyos lelki finomságok megszerzése, birtoklása, s ezt csak „kiművelt” fővel és finom, érzékeny lélekkel lehet elérni. Csak akkor lehet egy előadás hiteles, csak akkor lehet egy alkotás jó, ha közvetít valamit, ha olyan érzelmi, bizonyos esetben értelmi hullámokat képes okozni, amelyek a hallgatót magával ragadják, vagy egy már megtapasztalt érzelmi pillanatot képesek feleleveníteni.

K. Sz.: Mit is jelent számomra a kultúra? A magyar néptánc, a népzene mutatta és tanította meg nekem, hogy mit is jelent magyarnak lenni igazán. Bármerre is jártam a világban, amikor magamra öltöttem a parasztinget, a bricseszt, a csizmát és egy kalapot, felléptem a világot jelentő deszkákra, mindig hatalmas elismerést kaptam. Büszkeséggel töltött el, hogy a magyar néptáncot általam is megismerheti a világ, hiszen ez a fajta mozgáskultúra a történelmünk során mindig jelen volt. Mi, magyarok táncoltunk örömeinkben, bánatunkban s a tánc végigkísérte a jeles ünnepeinket, családi eseményeinket is.

Osgyán László zászlós, festőművész (középen) 1999 óta mutatkozik be egyéni és csoportos kiállításokon

Közös pontok a katonai hivatás és a művészet között

– *Hogyan kapcsolódik össze a hivatások és a művészet?*

O. L.: A kívülálló értelmezheti úgy, hogy a katona és a művész két teljesen eltérő, alapjaiban összeegyeztethetetlen kategória. Őszintén szólva, vannak bizonyos pontok, ahol kompromisszumot kell kötni a katona alkotónak önmagával szemben, elsősorban mentális síkon; fel kell oldani a katona kötött szabályokban rögzített szellemét, illetve lehetővé kell tenni a szabad művészi szárnyalást az alkotás folyamán, mert minden új dolog a béklyók feloldásából jöhet csak létre. Én 1991-től dolgozom a helikopterbázison, itt voltam sorkatona, azt követően egy évig közalkalmazott, majd 1993-tól szerződéses katona. Végig a meteorológiai csoportnál szolgáltam, észlelő, majd meteorológiai asszisztensi beosztásban. Katonai és szakmai ismereteim elsajátítása, tapasztalataim megszilárdítása után, úgy 1998 táján éreztem késztetést a művészettel való foglalkozásra. Itt kapcsolódik be a katonai gondolkodás. Az önmagában kevés, ha a művész úgymond tehetségesnek ítélik, az még csak egy lehetőség. Az, hogy én magamtól, senkitől nem tanulva, autodidakta módon elérhettem ide, ahol most tartok, a katonai előéletemnek köszönhető. Mert mi is kell a művészet kiteljesítéséhez a tehetségen túl? Elszántság, kitartás, összpontosítás, szellemi erőfelfejtés, magabiztosság, ugyanakkor szerénység, megfelelő mértékű alázat, reális önértékelés, rend, koncentráció, tolerancia. Ezek mind megjelennek a katonaságnál, csak némileg más dimenzióban, a részben fizikai téren megjelenő dolgokat szellemi síkra kell emelni. Egyértelműen úgy értekelem, hogy a katonai előéletem nagyban segítette a művészi téren való fejlődésemet.

M. S. SZ.: Egyszer az egyetemen a zenetörténeti professzorunk megkérdezte, hogy hogyan fér össze a katonai hivatás, a katonaság fegyvelme a zenével, amely szabad és bizonyos esetekben öntörvényű? Akkor azt válaszoltam, hogy van egy közös pont a katonai hivatás és a zeneta-

Márki Sándor Szabolcs törzsszászlós, zeneszerző számára az igazi áttörést az „Örmester Úr!” című induló hozta meg

nulás, a zenélés között; egy emberi tulajdonság, ami nem más, mint az önfegyelem! Mindkét pályához hihetetlen önfegyelem kell, bár a katonai hivatásnál a fegyelem szót jobban szeretik használni, mégis az egyén, ha kellő önfegyelemmel rendelkezik, jobb katona lehet, mert „belülről jön” s nem külső hatásra. A „fegyelem” szó azt sugallja, hogy ha nem teszed ezt vagy azt, akkor a mulasztás szankcionálva lesz, lehet. Az önfegyelemmel bíró ember eddig a pontig már ritkán jut el, mert a belső késztetése megelőzi ebben. Aki zenél, a hangszerén gyakorol, az tudja: hihetetlen lemondásokkal jár ez a pálya. Rengetegszer előfordul, hogy nincs kedve az embernek gyakorolni (az emóciók közvetítése már csak ilyen), de erőt vesz magán, s teszi, amit tenni kell.

K. Sz.: A néptánc mellett egy másik eszme, egy hivatás mellett is elköteleztem magam: ez a katonaság. Már gyermekkoromban tudtam, hogy katona szeretnék lenni. Nem volt nehéz döntés, hiszen édesapám és édesanyám is hivatásos katona, az ő példájuk lebegett előttem. 2008-ban jelentkeztem katonának. A tiszthelyettesképző elvégzése után a helikopterbázison kezdtem dolgozni mint helikopterhajtóműmechanikus. Szolnoki lakos lévén, szinte mindenki tudta, hogy van egy másik életem, a néptánc. A családom, a közvetlen kollégáim támogatnak, biztatnak és büszkék rám. Azt gondolom, hogy a katonaság és a néptánc nem állnak olyan távol egymástól, mint azt oly sokan

hiszik. Mindkettő kiváló mozgáskoordinációt, precizitást, önfegyelmet, kitartást és nem utolsósorban kiemelkedő fizikumot kíván. Nem tudnám megmondani, hogy melyik erősíti a másikat. Számomra e két dolog szimbiotikus, elválaszthatatlan kapcsolatként él a lelkemben.

Támogatás a parancsnokok, kollégák részéről

– *Mióta foglalkoztok a művészettel, az alkotással?*

O. L.: A kultúra, a képzőművészet iránt már gyerekkoromban érdeklődtem, de a kulturális produktumok tekintetében mindez akkor még a kívülálló olvasó, néző szerepére korlátozódott. Az alkotói tevékenység kezdete 1998-ra tehető, amikor a katonai munkám mellett levelező tagozaton elvégeztem a Jászberényi Tanítóképző Főiskola művelődésszervező szakát, ahol a művészettörténeti előadások hatására kialakult, számomra is megfogalmazhatatlan belső késztetés elindított az alkotói úton. A rajz és festészet alapjait autodidakta módon, képzőművészeti szakkönyvek alapján sajátítottam el, és az azóta is folyamatosnak tekinthető tanulás eredményeként megszerzett ismereteket vegyíttem saját látásmódommal és gondolati világgal. Alkotásaimmal 1999 óta, kisebb megszakításoktól eltekintve rendszeresen részt veszek egyéni és csoportos kiállításokon.

M. S. SZ.: 1980-ban kezdtem a zenei tanulmányaimat a karcagi Erkel Ferenc Zeneiskolában vadászkür-

Kabdebon Szabolcs őrmester, néptáncos – ezúttal egyenruhában

tösként, tanárom Fejér Sebestyén, az Operaház I. kürtöse volt. Később egy sokak által legendásnak hívott iskolába, a Magyar Néphadsereg Zeneművészeti Tiszthelyettesképző Szakközépiskolájába nyertem felvételt. Ez életem egyik legmeghatározóbb öt éve volt, és biztos állítom, hogy az iskola valamennyi növendéke, hallgatója így tartja! Az akkori zenei „elit” tanított minket egyéni tanrendes óraabsztraktással. Iskolánk zenekarának, kamaracsoportjának számtalan zeneszerző írt műveket és esetenként tanítottak minket: például Farkas Antal és Hidas Frigyes. És persze a „Ki mit tud?” döntőjében is mindig voltak katonazenészek. Sajnos ilyen irányú képzés már nincs Magyarországon. Később honvédelmi minisztériumi ösztöndíjjal végeztem a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetében mint vadászkyrttanár kamaraművész. 2013-ban pedig a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának karmester-fúvószenekari karnagy szakán szereztem diplomát.

K. Sz.: Általános iskolás koromban kezdődött a néptáncos pályafutásom. Már elsős koromban a szüleim támogatásával beiratkoztam néptánra. Itt tanultam meg az alapokat, azt, hogy hogyan kell megcsapni a lábam, hogyan kell egy lányt megforgatni. Tanáraink biztatására az általános iskola elvégzése után jelentkeztem a Tisza Táncegyüttesbe, Magyarország legrégebben alapított táncegyüttesébe, ahonnan számtalan hivatásos táncos került ki. Abba az együttesbe,

amely szakmai berkekben egyfajta márkanév: „A” táncegyüttes, ahová mindenki be akar kerülni. A sikeres felvételi után megnyílt előttem a világ. Kellő szorgalommal és kitartással egyre profibb lettem, és két év után már szólószerepeket is kaptam. Négy év kemény munka után, 2008-ban nekem ítéltek az együttes legmagasabb elismerését, az „aranygyűrűs táncos” címet. Lehetőséget kaptam, hogy a szolnoki Szigligeti Színház Lovatlan Szent György című darabjában szerepeljek, amit Molnár László Jászai Mari-díjas színművész rendezett, és együtt táncolhattam Kincsel József táncművésszel. 2012-ben jelentkeztem a Magyar Honvédség „Ki mit tud?”-jára, a Lehet egy csillaggal több?-be, amit néptánc kategóriában meg is nyertem. Egy évvel később a Horgosi szólótáncfesztiválon országos második helyezést értem el. Még ebben az évben szerepeltem az első Honvéd Altiszti Gálaesten.

– *A Magyar Honvédség miben segít, hogyan támogatja a művészet művelését, gyakorlását?*

M. S. SZ.: A honvédség malmai lassan őrölnék. Számomra az igazi áttörést az „Őrmester Úr!” című altiszti induló hozta meg ezen a téren. A Zrínyi Kiadó megjelenteti ezen alkotásomat és a „Szent Koronainduló”-t is. Lamos Imre dandártábornok úr is segített zenei műveim és az első novelláskötetem kiadásában. És természetesen támogatnak közvetlen kollégáim is, mert van úgy, hogy egy-egy tervemet az ő segítségükkel sikerül megvalósítani. Meggyőződésem, hogy van, volna megoldás a segítségre: létre kellene hozni egy olyan alkotóközösséget, ahol a szárnyaikat próbálgatók teret s lehetőséget kapnának a bemutatkozásra. Különösen nehéz ez, ha olyan, nagy „logisztikai igényű” műfajról van szó, mint a zene, melynek bemutatásához egy viszonylag nagy létszámú zenekar kell, melynek önerőből megoldhatatlan. És persze a zeneművek kiadása sem egyszerű. A magyar katonazene fénykorra az ún. k. und k. korszakra és az azt követő időszakra tehető. Ekkor szinte ontották a zeneszerzők a műveket, indulókat, többségében ma is ezeket játsszuk! Legfőbb támoga-

tóm persze a családom, a feleségem Tünde, aki elnézi, amikor szórakozottan füttyörésem az épp aktuális alkotásom dallamát, vagy amikor éjjel ülök a számítógép mellett és írom a kottát. Mindenképp köszönet illeti a „Légierő Zenekar Szolnok” tagjait, kollégáimat, akik segítenek abban, hogy egy-egy alkotás megszólalhasson. A Ceglédi Fúvószenekar, a Ceglédberceli Ifjúsági Zenekar, ahol karmesterkedem, szintén sokat segítenek az alkotói folyamatokban. Feltétlenül meg kell említenem Szentpéteri Gábort, aki a kottagrafikusként megjelenő műveimet teszi „széppé”. Ezért a munkájáért Lamos Imre dandártábornok úr elismerést adott át neki tavaly decemberben.

O. L.: 2010-ig a honvédségen belül nem nyilvánult meg az alkotói munkám, teljes mértékben szabadidős tevékenységként működött és csak civil vonatkozásai voltak. Lényeges változásra 2010-ben került sor, amikor jelentkeztem az évenként megrendezett katonai képzőművészeti alkotótáborba; azóta is részt veszek ezen a rendezvényen, melynek három alkalommal a Mátaraházi, 2013 szeptemberében pedig a Bujáki KORK adott otthont. A táborban nyugodt, alkotáshoz ihletet adó környezet, valamint két, Mednyánszky-díjas művésztanár szakmai segítsége biztosít lehetőséget a képzőművészeti alkotó tevékenységet folytató katonák, honvédségi alkalmazottak művészeti továbbfejlődéséhez. Az alkotótáborban készült munkák minden évben csoportos kiállítás keretében kerülnek a nagyközönség elé, különböző honvédségi intézményekben. A legutóbbi alkotótábor munkáit Bujáki impressziók címmel, csoportos kiállítás keretében, 2014. január 20-án, a magyar kultúra napján mutatták be a Honvédelmi Minisztérium központi ünnepségén, a Honvéd Kulturális Központ Stefánia Galériájában. 2010-től tagja vagyok a Honvéd Kulturális Egyesület képzőművészeti tagozata Szolnok és környéke területi csoportjának, amelynek vezetője Girnt Vilmos nyugállományú alezredes. Évente több csoportos kiállítást rendeznek az egyesületi tagok részvé-

telével Szolnokon, amelyeken én is részt vettem alkotásaimmal, többek között a magyar kultúra napján, a magyar honvédelem napján és a Szolnok Város Napja rendezvényesorozat keretében, a „Szolnoki festők Szolnok napján” címmel.

K. Sz.: Nagyon nagy öröm számomra, hogy a Magyar Honvédség egyre több rendezvényére kapok meghívást, elismerik a művészetem. Amióta 2012-ben megnyertem a „Lehet egy csillaggal több?” vetélkedőt néptánc kategóriában, számtalan katonai rendezvényen mutathattam már be a tánctudásom. Azt gondolom, hogy a lehetőségekhez képest minden támogatást megkapok a parancsnokaim, kollégáim részéről. Örülök, hogy ilyen közegben dolgozhatom.

Az elismerés a befektetett energia megtérülésének ékes bizonyítéka

– Végezetül, mit jelent nektek a magyar kultúra napján kapott elismerés?

M. S. SZ.: Nagyon megtisztelő volt számomra! Azt is tudom, hogy sok kollégám megérdemelte volna még rajtam kívül. Úgy gondolom, hogy ebben az elismerésben benne van az, hogy 25 éve vagyok hivatásos katonazenész, hogy több

mint 20 éve tanárként gyerekeket tanítok hangszerekre; nyilván a Huszárzenekar mint civil egyesület tevékenységét is figyelembe vették, melyet Nagy István törzsszászlós úrral együtt alapítottunk, és persze szerepe volt a Szent Korona-induló és az „Őrmester Úr!” című induló sikerének is.

O. L.: Az elismerés, mint minden személyes siker, igazolja, hogy van értelme annak, amit csinálok, alkotásaimmal tudok nyújtani valamit azoknak az embereknek, akiknek bejön az a stílus, színvilág és ábrázolásmód, amelyben alkotok, bennük érzéseket, emlékeket, gondolatokat ébreszt, jó érzést kelt vagy pusztán csak gyönyörködtes. Büszke vagyok az elismerésre, arra, hogy alkotásaimmal az MH 86. Szolnok Helikopter Bázist képviselhetem a Magyar Honvédség, illetve a civil társadalom felé. Mindenképpen ösztönöz, hogy a jövőben is a maximumot hozzam ki magamból az élet minden terén.

K. Sz.: Abszolút meglepődtem, amikor megkaptam a meghívót az ünnepségre a Stefánia Palotába. Mindenképpen hatalmas elismerése a művészetemnek, hogy egy ilyen magas szintű rendezvényen ismernek el. Igaz, életkorom és katonai pályafutásom tekintetében

fiatalnak számítok, de a tánc, a néptáncsal való kapcsolatom hosszú időre nyúlik vissza. Ez az elismerés a művészet, a kultúra területén nyújtott teljesítményem, a befektetett energia és a temérdek gyakorlás megtérülésének ékes bizonyítéka, amely, úgy vélem, példaként kell hogy szolgáljon minden katonai és művészársamnak, hogy igenis megéri csinálni.

*

Csak ülök és hallgatok. Gondolko-dom az elhangzottakon. A tiszta és nyílt tekintetek, a szakmai profizmus megtérülésének eredményei. Azt gondolom, hogy a bevezetőben feltett kérdés igazából nem is kérdés többé már, hiszen azok az értékek, amelyek nekünk, katonáknak oly fontosak – az elhivatottság, a kitar-tás, az állhatatosság, a maximum-ra törekvés igénye –, megjelennek e három katonaművész életútján. Íme a közös kapcsolódási pontok a művészet és a katonai hivatás között, amelyek nem is állnak olyan távol egymástól, mint amennyire valamikor, még e beszélgetés előtt nem sokkal is hittem. Örülök, hogy ilyen kiváló katonatársaim vannak, akikre méltán lehet büszke nemcsak a 86. Szolnok Helikopter Bázis, hanem az egész Magyar Honvédség is.

Tigyi István törzsszászlós

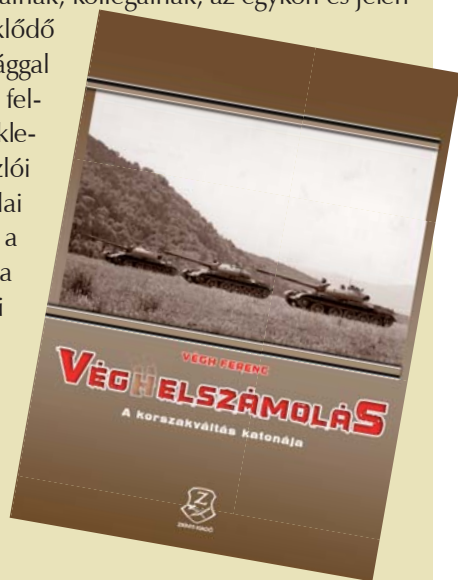
A Zrínyi Kiadó sikerkönyve:

Végh Ferenc: Vég(h)elszámolás A korszakváltás katonája

Végh Ferenc ny. vezérezredes többéves kitartó munkával nemcsak saját élettörténetét vetette papírra, hanem egyúttal egy értékes, a maga nemében egyedülálló kordokumentumot is átnyújtott bajtársainak, kollégáinak, az egykori és jelenlegi katonáknak, a hadsereg iránt érdeklődő olvasóknak. A történeti, szakmai alapossággal és kiváló, már-már szépírói kvalitásokat felmutató stílusban megírt mű lapjain érzéketesen elevenednek meg a hajdúszoboszlói gyermek- és diákévek, a Kossuth-főiskolai tanulmányok, a harcokszó szakma és a tisztí hivatás szépségei és nehézségei, a külföldön folytatott képzések és a családi élet mindennapjai, a honvédség és a vezérkar élén a NATO-csatlakozás érdekében végzett munka sokrétűsége, majd az aktív katonai pályát követő diplomáciai szolgálat kihívásai.

Zrínyi Kiadó, 2014, 462 oldal

GONDOLATOK A KATOLIKUS TÁBORI PÜSPÖKSÉG NÉHÁNY KIEMELT PROGRAMJÁRÓL

2014. szeptember 20-án, szombaton 20. alkalommal kerül sor a NEMZETI KATONAI ZARÁNDOKLATRA Máriaremetén (Budapest II. kerület Templomkert utca 1.) a Kisboldogasszony-bazilikában. Az idei zarándoklathoz egy 22 km-es JUBILEUMI MENETGYAKORLAT is társul, amelyre várjuk a katonákat, a honvéd tiszt- és altisztjelölteket, a honvédségi szervezetek kormánytisztviselőit és közalkalmazottait, a nyugállományú katonákat. A gyalogmenet 2014. szeptember 20-án reggel 5 óra 30 perckor indul az MH BHD Petőfi Sándor Laktanyától az alábbi helyszíneket érintve: Úti Madonna-kápolna – Szent Anna-kápolna – Makkosmária, kegytemplom – Pálos kolostorrom – Tótasszony-oltár – Szelezky-kápolna – Máriaremete, Kisboldogasszony-bazilika. A jubileumi menetgyakorlat teljesítéséről az azt teljesítő személy oklevelet kap, melyet a Honvéd Vezérkar főnöke és a katolikus tábori püspök lát el kézjegyével, és amelyek ünnepélyes átadására a XX. Nemzeti Katonai Zarándoklat keretében kerül sor.

Harmadik alkalommal rendezük meg a HÁZASSÁG- ÉS CSALÁDERŐSÍTŐ HÉTVEGE programot 2014. október 10. 15.00 órától – október 12. 15.00 óráig az MH Balatonkenesei Rekreatív Központban, melyet ebben az évben is Bíró László katolikus tábori püspök vezet. Az idei találkozón az alábbi témákról lesz előadás, beszélgetés, interaktív gondolkodás: Az ideiglenesség társadalmában mi segít bennünket az állandóság kultúrája felé? Találkozás és kapcsolat; Emlékezet – állandóság – jövő; A férfi és a nő természete; Szakadék eszmény és valóság között; Az állandóság mint biztonság; Hagyomány – kötődés – a családi múlt ismerete; A család mint (szabály)rendszer; Rutin és rítus a családban; A család rituáléi; A család mint életvezetési minta.

Szent Miklós püspök minden évben meglátogatja azokat a gyerekeket, akiknek szülei elhozzák

őket a püspökség MIKULÁS-ÜNNEPSÉGÉRE, amely 2014. december 5-én, pénteken lesz a Katolikus Tábori Püspökség Székházában (Budapest V. kerület Szabadság tér 3.)

2007 óta minden év december elejére SZAVALÓVERSENYT hirdetünk a HM-ben és az MH-ban szolgálót teljesítők 11–15 éves korú gyermekeinek. Nemcsak az értékes nyeremények motiválják a gyerekeket, hanem a megméretetés izgalma és a tanulás öröme is segít, hogy a verseny évről évre népszerűbb legyen. Ez évi szavalóversenyünkre 2014. december 3-án, szerdán kerül sor a püspökség székházában.

Ebben az évben indítottuk el a katolikus tábori lelkészek vetített-képes előadásait az ETIKAI KÉPZÉS ÉS NEVELÉS témakörében. Az MH-alakulatoknál és -szervezeteknél az előadások megtartásának időpontját és helyét a tábori lelkészekkel kell egyeztetni. Az alábbi előadásokat ajánljuk szíves figyelmükbe: 1. Az emberi jogok az etika tükrében (*Markovics Milán Mór főhadnagy*); 2. Bizalom, hit, tekintély, engedelmség (*Takács Tamás alezredes*); 3. Válságos helyzetek a katona életében (*Kótai Róbert főhadnagy*); 4. Otthon- és hazaszeretet (*Szentesi Csaba őrnagy*); 5. Nemzeti múltunk katonahősei (*Horváth József őrnagy*); 6. Fegyvernemi védőszentek (*Kálinger Roland százados*); 7. Ünnepeink és emléknapjaink (*Rácz István főhadnagy*); 8. Vallások, egyházak és felekezetek (*dr. Alácsi Ervin János százados*); 9. Katonák a Bibliában és a Krisztus utáni első századokban (*Horváth Kornél hadnagy*); 10. Jellem, becsület, bajtársiasság (*Berta Tibor ezredes*).

2011-ben alakult meg a KATOLIKUS TÁBORI PÜSPÖKSÉG BARÁTI KÖRE azzal az elképzeléssel, hogy a különböző alakulatoknál létrejönnek azok a pártolói közösségek, melyek hosszú távon segíteni tudják a helyőrségekben a katonacsaládokkal való lelkesítői szolgálat munkáját. Jövőbeni cél, hogy min-

den helyőrség és alakulat képviseltesse magát a baráti körben, mely évenként négy alkalommal tartja meg összejöveteleit.

A HM TLSZ Katolikus Tábori Püspökség ebben az évben egy KÖNYVKIADVÁNYT szeretne megjelentetni, amelyben a történelmi és történeti adatokon kívül részletesen bemutatnánk a püspökség különböző programjait (katonai zarándoklatok, zalavári gyermektábor, családerősítő hétvége, szavalóverseny, Mikulás-ünnepség stb.) Megtiszteltetés lenne számunkra, ha a programjainkon részt vevők néhány mondat erejéig közreműködő munkatársai lennének e megjelenő kötetnek, leírnák tapasztalataikat, élményeiket az egyes programokkal kapcsolatban, amelyeken egyszer vagy többször is részt vettek. Kérjük, vegyen részt könyvünk „szerkesztésében” oly módon, hogy néhány gondolatban (kb. 5–15 mondat) leírja és elküldi véleményét azokról a rendezvényekről, melyeken ön, gyermeke és családja akár egy vagy több alkalommal is részt vett. A kötet ünnepélyes bemutatójára a XX. Nemzeti Zarándoklaton kerül sor.

Tisztelettel ajánljuk figyelmükbe az „INTER ARMA CARITAS” – „FEGYVEREK KÖZÖTT A SZERETET” című magazinműsort a Mária Rádióban, mely minden szerdán 18 óra 40 perctől 19.00 óráig hallható. Az egyes adások az elhangzások után írott formában is megtekinthetők a püspökség honlapján.

Berta Tibor ezredes, általános helynök

A fenti programokról és eseményekről a Katolikus Tábori Püspökség weboldalán (www.ktp.hu) található bővebb tájékoztató.

HUMOR

Az ajándék

Három századparancsnok összejön, és megbeszélik, hogy ki mit adott a zászlóaljparancsnok születésnapjára. Mondja az első:

– Tudjátok, én elintéztem a logisztikán, hogy kapjon egy nagyobb irodát!

A második:

– Az semmi, én intéztem neki egy Mercedes terepjárót!

Mondja a harmadik:

– Akkor én vettem a legkülönlegesebbet. Emlékeztek, mennyire szereti olvasgatni a Szolgálati Szabályzatot? Találtam egy papagájt, ami 12 évig egy lövészbandár törzsfőnökénél volt, ezalatt megtanulta a teljes szöveget. Mivel az alezredes úr elég rosszul lát, megvettem neki. Elég a fejezetcím a papagájnak, az már egyből mondja is a szöveget. Mit mondjak, nem adták olcsón!

Eltelik egy hét, mindegyik százados kap egy levelet a zászlóaljparancsnoktól. Az első:

„Kedves fiam! Szép ez az iroda, de én csak az egyik sarkát használom, de a többit is kell takarítani, na meg igen hideg is ráadásul.”

Megkapja a második is:

„Kedves fiam! Nagyon szép ez az autó, de hát tudod én nemigen szeretek vezetni, és az Opel jobban kedvelem.”

A harmadik egy lelkesedő levelet kap:

„Kedves fiam! Nagyon örültem az ajándéknak, sikerült eltalálnod a vágyamat. Nagyon finom volt ez a csirke!”

Bizonyítvány

– Na őrmester, milyen lett a fia bizonyítványa?

– Katonás.

– Az meg milyen???

– Egy, kettő, egy, kettő...

Kiképzésen...

Az őrmester vezényel:

– Repülő! Hasra! Fel! Repülő! Hasra! Fel!

Körülbelül negyedóra múlva az egyik újonc megunja, és odalépve az őrmesterhez ezt mondja:

– Őrmester úr, az ellenség bombázórepülőjét lelőttük.

– Igen, újonc? Akkor most fusson és keresse meg a roncsokat!

Anya csak egy van

Az újoncok felsorakoztak az eskütételhez. Az egyik hirtelen elkezd integetni. Az őrmester odasúgja neki: – Fiam! Meg ne lássam még egyszer!

Kis idő múlva az újonc megint integetni kezd. Az őrmester majdnem szétrobban a dühtől. Amikor vége az eskünek, egyből rátámad az újoncra:

– Katona! Szóltam, hogy ne integetessen! Maga egyáltalán nem fél tőlem?!

– De igen, őrmester úr, de ön nem ismeri az anyámat!

Azok a lovak...

Egy katona késve ér vissza az eltávozásról. Mikor az őrmester kérdőre vonja, a katona magyarázkodni próbál.

– Sajnálom, uram, de lekéstem a buszt, béreltem egy kocsit, és azzal indultam el, de lerobbant, akkor láttam egy tanyát, vettem egy lovat és azzal jöttem tovább, de a ló megdöglött és az utolsó tíz kilométert gyalog kellett megtennem.

Az őrmester szkeptikus, de elfogadja a magyarázatot. Következő héten egy másik katona késik el.

– Sajnálom, uram, de lekéstem a buszt, béreltem egy kocsit, és azzal indultam el, de lerobbant, akkor láttam egy tanyát, vettem egy lovat és azzal jöttem tovább, de a ló megdöglött és az utolsó tíz kilométert gyalog kellett megtennem.

Az őrmester ennek is elnézi. Következő alkalommal tíz másik katona jön ugyanezzel a magyarázattal. Az őrmesternek nem tetszik a dolog, de az első katona magyarázatát elfogadta, ezért ezeket is el kellett.

Következő héten ismét elkésik egy katona, és ő is magyarázkodni kezd.

– Sajnálom, uram, de lekéstem a buszt, akkor béreltem egy kocsit...

– Tudom, ne is folytassa – legyint az őrmester –, lerobbant a kocsi.

– Nem robbant le, uram, csak kerülgetnem kellett a sok döglött lovat az úton.

Összeállította:

Berek Zsolt törzsszászlós

LALI A SEREGBEN

Egyed Zoltán szakaszvezető karikatúrája

TÖRTÉNELMI VISSZATEKINTÉS 1914–2014

A gyilkos merénylet helyszíne

Gavrilo Princip a ma múzeumként működő épület előtt állva adott le két lövést, amelyek kioltották Ferenc Ferdinánd és felesége, Zsófia hercegnő életét. Princip a Latin híd környékén sétálgatott, amikor a trónörökös gépjárműje váratlanul felbukkant, és az előzetes útvonaltervtől eltérően jobbos kanyardásba kezdett.

Az utolsó pillanatok

A török (oszmán) megszállás idején épült uralkodói palotaszálló (Konak) volt az utolsó helyszín, ahol nem sokkal 11 óra után a merénylet beteljesedett. Ferenc Ferdinánd utolsó szavaival kedvesen elköszönt hitvesétől, majd hamarosan a hercegnő is követte a trónörököszt. A Konak a helyi haderő vezérkari épületének szomszédságában található.

A merényletben érintettek nyughelye

A merénylet kitervelői, támogatói és a végrehajtásban közvetlenül vagy közvetve érintettek közül 11-en ma már egy közös sírban nyugszanak a Szarajevó északi részének Kosevo kerületében található ortodox (pravoszláv) temetőben.